

บทที่ 4

ผลการศึกษา

การศึกษา เรื่องการรับรู้สิทธิคนพิการ ตามมาตรา 20 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 : ศึกษากรณีในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวนกลุ่มตัวอย่าง 285 ราย ผลการศึกษาที่ได้นำเสนอ เป็น 6 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง

ส่วนที่ 2 การรับรู้เกี่ยวกับสิทธิ ตามมาตรา 20 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550

ส่วนที่ 3 ความคิดเห็นต่อสิทธิ ตามมาตรา 20 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550

ส่วนที่ 4 การเปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรเพศกับการรับรู้เกี่ยวกับสิทธิ ตามมาตรา 20 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550

ส่วนที่ 5 การเปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรเพศกับระดับความคิดเห็นต่อสิทธิ ตามมาตรา 20 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550

ส่วนที่ 6 การอภิปรายผลการศึกษา

ส่วนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง

ข้อมูลพื้นฐานของคนพิการ เป็นข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา อาชีพ ประเภทความพิการ สาเหตุความพิการ ผลการศึกษา ปริญญา ดังนี้

1.1 เพศ / อายุ / สถานภาพ / การศึกษา

กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา พบว่า ร้อยละ 61.1 เป็นเพศชาย ร้อยละ 38.9 เป็นเพศหญิง ร้อยละ 2.5 ร้อยละ 37.2 มีอายุระหว่าง 41- 50 ปี รองลงมา ร้อยละ 25.6 มีอายุระหว่าง 31-40 ปี รองลงมา ร้อยละ 23.5 อายุ 51 ปีขึ้นไป ร้อยละ 11.2 มีอายุระหว่าง 21-30 ปี และร้อยละ 2.5 มีอายุต่ำกว่า 20 ปี ตามลำดับ

ด้านสถานภาพ ร้อยละ 49.5 สถานภาพสมรส ร้อยละ 40.4 สถานภาพโสด นอกนั้น ร้อยละ 6.0 และ ร้อยละ 4.2 มีสถานภาพ หย่าร้างและหม้าย ตามลำดับ

ด้านการศึกษา ร้อยละ 35.8 มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษา รองลงมา ร้อยละ 34.4 มีการศึกษาระดับประถมศึกษา ร้อยละ 10.2 ไม่ได้ศึกษา ร้อยละ 8.8 มีการศึกษาระดับปริญญาตรี ร้อยละ 4.6 มีการศึกษาระดับปวช. และร้อยละ 3.9 และ ร้อยละ 2.5 มีการศึกษาอนุปริญญา / ปวส. และสูงกว่าปริญญาตรี ตามลำดับ (ตารางที่ 4.1)

ตารางที่ 4.1

จำนวนร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาจำแนกตาม เพศ อายุ สถานภาพ การสมรส และการศึกษา

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	174	61.1
หญิง	111	38.9
อายุ		
ต่ำกว่า 20 ปี ลงมา	7	2.5
21-30 ปี	32	11.2
31-40 ปี	73	25.6
41-50 ปี	106	37.2
51 ขึ้นไป	67	23.5
สถานภาพ		
สมรส	141	49.5
โสด	115	40.4
หย่าร้าง	17	6.0
หม้าย	12	4.2

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน	ร้อยละ
การศึกษา		
ไม่ได้ศึกษา	29	10.2
ประถมศึกษา	98	34.4
มัธยมศึกษา	102	35.8
ปวช.	13	4.6
อนุปริญญา / ปวส.	11	3.9
ปริญญาตรี	25	8.8
สูงกว่าปริญญาตรี	7	2.5
รวม	285	100.0

1.2 ประเภทความพิการ / ลักษณะความพิการ/ ระดับความพิการ

กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา พบว่า ร้อยละ 60.7 พิจารณาทางการเคลื่อนไหว รองลงมา ร้อยละ 20.0 พิจารณาทางการได้ยิน และร้อยละ 9.3 พิจารณาทางการมองเห็น ในส่วนของสาเหตุของความพิการ ส่วนใหญ่ ร้อยละ 56.1 พิจารณาภายหลัง และ ร้อยละ 43.9 พิจารณาตั้งแต่กำเนิด ในส่วนของระดับความพิการ พบว่าคนพิการส่วนใหญ่ร้อยละ 40.0 พิจารณาในระดับ 3 ร้อยละ 19.6 พิจารณาในระดับ 2 ร้อยละ 16.5 พิจารณาในระดับ 4 ร้อยละ 16.1 และ 7.7 พิจารณาในระดับ 1 และระดับ 5 ตามลำดับ (ตารางที่ 4.2)

ตารางที่ 4.2
จำนวนร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาจำแนกตามประเภทความพิการ
และลักษณะความพิการ

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน	ร้อยละ
ประเภทความพิการ		
พิการการเคลื่อนไหว	173	60.7
พิการการได้ยิน	57	20.0
พิการการมองเห็น	55	9.3
สาเหตุความพิการ		
พิการภายหลัง	160	56.1
พิการแต่กำเนิด	125	43.9
ระดับความพิการ		
ระดับ 1	46	16.1
ระดับ 2	56	19.6
ระดับ 3	114	40.0
ระดับ 4	47	16.5
ระดับ 5	22	7.7
รวม	285	100.0

1.3 รายได้ต่อเดือนของคนพิการ

มีผลการศึกษาดังนี้ กลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 41.1 มีรายได้ ระหว่าง 5,001-10,000 บาท รองลงมา ร้อยละ 27.4 มีรายได้ 1,001-5,000 บาท ร้อยละ 9.1 มีรายได้ระหว่าง 15,001-20,000 บาท ร้อยละ 8.8 มีรายได้ 10,001-15,000 บาท ร้อยละ 7.7 มีรายได้ต่ำกว่า 1,000 บาท และร้อยละ 6.0 มีรายได้ 20,001 บาทขึ้นไป (ตารางที่ 4.3)

ตารางที่ 4.3

จำนวนร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาจำแนกตามรายได้ต่อเดือน

รายได้	จำนวน	ร้อยละ
ต่ำกว่า 1,000 บาท	22	7.7
1,001-5,000 บาท	78	27.4
5,001-10,000 บาท	117	41.1
10,001-15,000 บาท	25	8.8
15,001-20,000 บาท	26	9.1
20,001 ขึ้นไป	17	6.0
รวม	285	100.0

1.4 ด้านการประกอบอาชีพ

กลุ่มตัวอย่าง พบว่า ร้อยละ 49.8 ประกอบอาชีพอิสระ/รับจ้างทั่วไป รองลงมา ร้อยละ 27.4 เป็นเจ้าของกิจการส่วนตัว ร้อยละ 20.7 ประกอบอาชีพลูกจ้าง/พนักงาน และ ร้อยละ 2.1 ประกอบอาชีพรับราชการ (ตารางที่ 4.4)

ตารางที่ 4.4

จำนวนร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา จำแนกตามประเภทของ
การประกอบอาชีพ

ประเภทของการประกอบอาชีพ	จำนวน	ร้อยละ
อาชีพ		
อิสระ/ รับจ้างทั่วไป	142	49.8
เจ้าของกิจการส่วนตัว	78	27.4
ลูกจ้าง/พนักงาน	59	20.7
รับราชการ	6	2.1
รวม	285	100.0

ส่วนที่ 2 การรับรู้เกี่ยวกับสิทธิ ตามมาตรา 20 แห่งพระราชบัญญัติ ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550

การศึกษาเรื่อง การรับรู้เกี่ยวกับสิทธิ ตามมาตรา 20 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ซึ่งได้กำหนดตัวชี้วัดไว้ 2 ด้าน คือ การรับรู้แนวคิด การส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ การรับรู้วัตถุประสงค์ และลักษณะสาระสำคัญด้านสิทธิตามมาตรา 20 ปราบกฎผลการศึกษา ดังนี้

2.1 ด้านการรับรู้แนวคิดการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ

ผลการศึกษาเกี่ยวกับการรับรู้ในเรื่องแนวคิดการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ มีดังนี้

- การมีพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 เน้นการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ ให้สามารถใช้ชีวิตอยู่ในสังคมได้ ร้อยละ 91.9 ตอบถูก และร้อยละ 8.1 ตอบผิด
- พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ให้โอกาสคนพิการมีสิทธิ ที่ดำรงชีวิตอิสระได้ตามศักยภาพของตนเอง และเกิดการยอมรับ ร้อยละ 82.8 ตอบถูก และร้อยละ 17.2 ตอบผิด
- พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 เน้นการคุ้มครองคนพิการมิให้มีการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรม ร้อยละ 62.1 ตอบถูก และร้อยละ 37.9 ตอบผิด
- พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 มองคนพิการเป็นบุคคลที่มีสิทธิประโยชน์ ร้อยละ 82.8 ตอบถูก และร้อยละ 17.2 ตอบผิด
- พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ให้คนพิการเข้าถึงบริการและสิทธิประโยชน์เพิ่มขึ้น ร้อยละ 85.6 ตอบถูก และร้อยละ 14.0 ตอบผิด
- พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 มีการกำหนดบทบัญญัติเกี่ยวกับสิทธิประโยชน์ของคนพิการเหมือนเดิม ร้อยละ 60.7 ตอบถูก และร้อยละ 39.3 ตอบไม่ถูก
- รัฐบาลต้องส่งเสริมให้มีการจัดสิ่งอำนวยความสะดวกให้คนพิการ ร้อยละ 89.8 ตอบถูก และร้อยละ 10.2 ตอบผิด

- พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ส่งเสริมให้คนพิการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางสังคมอย่างมีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 86.3 ตอบถูก และร้อยละ 13.7 ตอบผิด (ตารางที่ 4.5)

ตารางที่ 4.5

จำนวนร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาจำแนกตามการรับรู้แนวคิด
การส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ

ข้อความ	ตอบถูก	ตอบผิด	คำตอบ ที่ถูกต้อง
	ร้อยละ (จำนวน)	ร้อยละ (จำนวน)	
การรับรู้แนวคิดการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ			
การมีพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 เน้นการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ ให้สามารถใช้ชีวิตอยู่ในสังคมได้	91.9 (262)	8.1 (23)	ใช่
พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ให้โอกาสคนพิการมีสิทธิ ที่ดำรงชีวิตอิสระ ได้ตามศักยภาพของตนเอง และเกิดการยอมรับ	82.8 (236)	17.2 (49)	ใช่
พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 เน้นการคุ้มครองคนพิการมิให้มีการเลือกปฏิบัติ โดยไม่เป็นธรรม	62.1 (177)	37.9 (108)	ใช่
พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 มองคนพิการเป็นบุคคลที่มีสิทธิประโยชน์	82.8 (236)	17.2 (49)	ใช่
พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ให้คนพิการเข้าถึงบริการและสิทธิประโยชน์เพิ่มขึ้น	85.6 (244)	14.0 (40)	ใช่
พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 มีการกำหนดบทบัญญัติเกี่ยวกับสิทธิประโยชน์ของคนพิการเหมือนเดิม	39.3 (112)	60.7 (173)	ไม่ใช่

ตารางที่ 4.5 (ต่อ)

ข้อความ	ตอบถูก	ตอบผิด	คำตอบ ที่ถูกต้อง
	ร้อยละ (จำนวน)	ร้อยละ (จำนวน)	
รัฐบาลต้องส่งเสริมให้มีการจัดตั้งอำนวยการความสะดวกให้ คนพิการ	89.8 (256)	10.2 (29)	ใช่
พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ส่งเสริมให้คนพิการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทาง สังคม อย่างมีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์	86.3 (246)	13.7 (39)	ใช่

2.2 ด้านการรับรู้วัตถุประสงค์

- พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ทำให้คนพิการได้รับโอกาสในการเข้าถึงบริการ ร้อยละ 84.2 ตอบถูก และร้อยละ 15.8 ตอบผิด
- พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ทำให้คนพิการได้รับการพัฒนาคุณภาพชีวิตเป็นหลัก ร้อยละ 76.8 ตอบถูก และร้อยละ 23.2 ตอบผิด
- พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ออกมาเพื่อมิให้มีการเลือกปฏิบัติ โดยไม่เป็นธรรม เพราะเหตุผลสภาพความพิการ ร้อยละ 74.7 ตอบถูก และร้อยละ 25.3 ตอบผิด
- พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ออกมาเพื่อกำหนดให้รัฐต้องส่งเสริมให้คนพิการมีคุณภาพชีวิตที่ดี ร้อยละ 88.8 ตอบถูก และร้อยละ 11.2 ตอบผิด
- พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ออกมาเพื่อให้คนพิการมีสิทธิมากกว่าคนทั่วไป ร้อยละ 51.9 ตอบถูก และร้อยละ 48.1 ตอบผิด (ตารางที่ 4.6)

ตารางที่ 4.6

จำนวนร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาจำแนกตามการรับรู้วัตถุประสงค์

ข้อความ	ตอบถูก	ตอบผิด	คำตอบ ที่ถูกต้อง
	ร้อยละ (จำนวน)	ร้อยละ (จำนวน)	
การรับรู้วัตถุประสงค์			
พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ทำให้คนพิการได้รับโอกาสในการเข้าถึงบริการ	84.2 (240)	15.8 (45)	ใช่
พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ทำให้คนพิการได้รับการพัฒนาคุณภาพชีวิตเป็นหลัก	76.8 (219)	23.2 (66)	ใช่
พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ออกมาเพื่อมิให้มีการเลือกปฏิบัติ โดยไม่เป็นธรรม เพราะเหตุสภาพความพิการ	74.7 (213)	25.3 (72)	ใช่
พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ออกมาเพื่อกำหนดให้รัฐต้องส่งเสริมให้คนพิการมีคุณภาพชีวิตที่ดี	88.8 (253)	11.2 (32)	ใช่
พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ออกมาเพื่อให้คนพิการมีสิทธิมากกว่าคนทั่วไป	48.1 (137)	51.9 (148)	ไม่ใช่

2.3 ลักษณะสาระสำคัญด้านสิทธิ ตามมาตรา 20

- หากสมาชิกในครอบครัวเกิดความพิการต้องพาไปจดทะเบียนคนพิการ ร้อยละ 93.0 ตอบถูก และร้อยละ 6.3 ตอบผิด
- คนพิการจะเกิดสิทธิของตนเองก็ต่อเมื่อมีบัตรประจำตัวคนพิการก่อน ร้อยละ 85.6 ตอบถูก และร้อยละ 14.4 ตอบผิด
- การขอมีบัตรประจำตัวคนพิการ เขตกรุงเทพฯ ต้องติดต่อที่สำนักงานส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการแห่งชาติเท่านั้น ร้อยละ 50.2 ตอบผิด และร้อยละ 49.8 ตอบถูก

- กรณีคนพิการไปจดทะเบียนด้วยตนเองไม่ได้ ผู้ปกครอง หรือญาติสามารถ
ดำเนินการแทนได้ ร้อยละ 75.1 ตอบถูก และร้อยละ 24.6 ตอบผิด (ตารางที่ 4.7)

ตารางที่ 4.7

จำนวนร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาจำแนกตามลักษณะสาระสำคัญ
ด้านสิทธิ ตาม มาตรา 20

ข้อความ	ตอบถูก	ตอบผิด	คำตอบ ที่ถูกต้อง
	ร้อยละ (จำนวน)	ร้อยละ (จำนวน)	
ลักษณะสาระสำคัญด้านสิทธิ ตาม มาตรา 20			
หากสมาชิกในครอบครัวเกิดความพิการต้องพาไปจดทะเบียนคนพิการ	93.0 (265)	7.0 (18)	ใช่
คนพิการจะเกิดสิทธิของตนเองก็ต่อเมื่อมีบัตรประจำตัวคนพิการก่อน	85.6 (244)	14.4 (41)	ใช่
การขอมีบัตรประจำตัวคนพิการ เขตกรุงเทพฯ ต้องติดต่อที่สำนักงานส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการแห่งชาติเท่านั้น	50.2 (143)	49.8 (142)	ไม่ใช่
กรณีคนพิการไปจดทะเบียนด้วยตนเองไม่ได้ ผู้ปกครองหรือญาติสามารถดำเนินการแทนได้	75.1 (214)	24.9 (71)	ใช่

2.4 ลักษณะสาระสำคัญด้านสิทธิบริการฟื้นฟูสมรรถภาพทางการแพทย์

- คนพิการที่มีบัตรประจำตัวคนพิการแล้วมีสิทธิได้รับกายอุปกรณ์เทียม หรือเครื่องช่วยความพิการได้ ร้อยละ 89.1 ตอบถูก และร้อยละ 10.9 ตอบผิด
- คนพิการที่มีบัตรประจำตัวคนพิการ มีสิทธิได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพตามสภาพความพิการ ร้อยละ 91.6 ตอบถูก และร้อยละ 8.4 ตอบผิด
- คนพิการที่มีบัตรประจำตัวคนพิการ สามารถขอรับสื่อส่งเสริมฟื้นฟูพัฒนาการได้ ร้อยละ 80.7 ตอบถูก และร้อยละ 19.3 ตอบผิด

- คนพิการที่มีบัตรประจำตัวคนพิการ สามารถทำกายภาพบำบัดที่โรงพยาบาลของรัฐ โดยเสียค่าใช้จ่ายครั้งหนึ่ง 62.5 ตอบผิด และร้อยละ 37.5 ตอบผิด (ตารางที่ 4.8)

ตารางที่ 4.8

จำนวนร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาจำแนกตามลักษณะสาระสำคัญ
ด้านสิทธิบริการฟื้นฟูสมรรถภาพทางการแพทย์

ข้อความ	ตอบถูก	ตอบผิด	คำตอบ ที่ถูกต้อง
	ร้อยละ (จำนวน)	ร้อยละ (จำนวน)	
ด้านสิทธิบริการฟื้นฟูสมรรถภาพทางการแพทย์			
คนพิการที่มีบัตรประจำตัวคนพิการแล้วมีสิทธิได้รับกาย อุปกรณ์เทียม หรือเครื่องช่วยความพิการได้	89.1 (254)	10.9 (31)	ใช่
คนพิการที่มีบัตรประจำตัวคนพิการ มีสิทธิได้รับการฟื้นฟู สมรรถภาพตามสภาพความพิการ	91.6 (261)	8.4 (24)	ใช่
คนพิการที่มีบัตรประจำตัวคนพิการ สามารถขอรับสื่อ ส่งเสริมฟื้นฟูพัฒนาการได้	80.7 (230)	19.3 (55)	ใช่
คนพิการที่มีบัตรประจำตัวคนพิการ สามารถทำ กายภาพบำบัดที่โรงพยาบาลของรัฐ โดยเสียค่าใช้จ่าย ครั้งหนึ่ง	62.5 (178)	37.5 (107)	ไม่ใช่

2.5 ลักษณะสาระสำคัญด้านสิทธิทางการศึกษา

- คนพิการที่มีบัตรประจำตัวคนพิการสามารถเข้ารับการศึกษาระดับพื้นฐาน 15 ปีได้ โดย
ไม่เสียค่าใช้จ่าย ร้อยละ 67.7 ตอบถูก และร้อยละ 32.3 ตอบผิด
- คนพิการที่มีบัตรประจำตัวคนพิการมีสิทธิเข้าเรียนร่วมกับบุคคลอื่นในสถานศึกษา
ได้ ร้อยละ 79.6 ตอบถูก และร้อยละ 20.4 ตอบผิด
- คนพิการที่มีบัตรประจำตัวคนพิการมีสิทธิเข้าเรียนในโรงเรียนเฉพาะความพิการ
เท่านั้น ร้อยละ 62.5 ตอบถูก และร้อยละ 37.5 ตอบผิด

- สถานศึกษาที่รับคนพิการเข้าเรียนต้องมีสิ่งอำนวยความสะดวกให้คนพิการ ร้อยละ 83.2 ตอบถูก และร้อยละ 16.8 ตอบผิด
- สถานศึกษาไม่จำเป็นต้องจัดสื่อการเรียนการสอนที่เหมาะสมให้กับคนพิการ ร้อยละ 52.6 ตอบถูก และร้อยละ 47.4 ตอบผิด (ตารางที่ 4.9)

ตารางที่ 4.9

จำนวนร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาจำแนกตามลักษณะสาระสำคัญ
ด้านสิทธิทางการศึกษา

ข้อความ	ตอบถูก	ตอบผิด	คำตอบ ที่ถูกต้อง
	ร้อยละ (จำนวน)	ร้อยละ (จำนวน)	
ลักษณะสาระสำคัญด้านสิทธิทางการศึกษา			
คนพิการที่มีบัตรประจำตัวคนพิการสามารถเข้ารับการศึกษาพื้นฐาน 15 ปีได้ โดยไม่เสียค่าใช้จ่าย	67.7 (193)	32.3 (92)	ใช่
คนพิการที่มีบัตรประจำตัวคนพิการมีสิทธิเข้าเรียนร่วมกับบุคคลอื่นในสถานศึกษาได้	79.6 (227)	20.4 (58)	ใช่
คนพิการที่มีบัตรประจำตัวคนพิการมีสิทธิเข้าเรียนในโรงเรียนเฉพาะความพิการเท่านั้น	37.5 (107)	62.5 (178)	ใช่
สถานศึกษาที่รับคนพิการเข้าเรียนต้องมีสิ่งอำนวยความสะดวกให้คนพิการ	83.2 (237)	16.8 (48)	ใช่
สถานศึกษาไม่จำเป็นต้องจัดสื่อการเรียนการสอนที่เหมาะสมกับคนพิการ	52.6 (150)	47.4 (135)	ไม่ใช่

2.6 ลักษณะสาระสำคัญด้านสิทธิทางกาฟื้นฟูสมรรถภาพด้านอาชีพ

- คนพิการที่มีบัตรประจำตัวคนพิการสามารถเข้ารับบริการฝึกอาชีพในสถาบันพัฒนาฝีมือแรงงานของกรมพัฒนาฝีมือแรงงาน ได้โดยไม่เสียค่าใช้จ่าย ร้อยละ 80.7 ตอบถูก และร้อยละ 19.3 ตอบผิด

- สถานประกอบการไม่สามารถปฏิเสธการรับคนพิการเข้าทำงานได้ ร้อยละ 54.4
ตอบถูก และร้อยละ 45.6 ตอบผิด
- สถานประกอบการเอกชนที่มีลูกจ้างตั้งแต่ 200 คนขึ้นไปจะต้องรับคนพิการเข้า
ทำงาน 2 คน ร้อยละ 76.1 ตอบถูก และร้อยละ 23.9 ตอบผิด
- คนพิการที่มีบัตรประจำตัวคนพิการมีสิทธิขอกู้ยืมเงินจากกองทุนส่งเสริมและ
พัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ เพื่อนำไปเป็นทุนประกอบอาชีพได้ ร้อยละ 90.2 ตอบถูก และร้อยละ
9.8 ตอบผิด (ตารางที่ 4.10)

ตารางที่ 4.10

จำนวนร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาจำแนกตามลักษณะสาระสำคัญ
ด้านสิทธิทางการฟื้นฟูสมรรถภาพด้านอาชีพ

ข้อความ	ตอบถูก	ตอบผิด	คำตอบ ที่ถูกต้อง
	ร้อยละ (จำนวน)	ร้อยละ (จำนวน)	
ลักษณะสาระสำคัญสิทธิทางการฟื้นฟูสมรรถภาพ ด้านอาชีพ คนพิการที่มีบัตรประจำตัวคนพิการสามารถเข้ารับบริการ ฝึกอาชีพในสถาบันพัฒนาฝีมือแรงงานของกรมพัฒนา ฝีมือแรงงาน ได้โดยไม่เสียค่าใช้จ่าย	80.7 (230)	19.3 (55)	ใช่
สถานประกอบการไม่สามารถปฏิเสธการรับคนพิการเข้า ทำงานได้	45.6 (130)	54.4 (155)	ไม่ใช่
สถานประกอบการเอกชนที่มีลูกจ้างตั้งแต่ 200 คนขึ้นไป จะต้องรับคนพิการเข้าทำงาน 2 คน	76.1 (217)	23.9 (68)	ใช่
คนพิการที่มีบัตรประจำตัวคนพิการมีสิทธิขอกู้ยืมเงินจาก กองทุนส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ เพื่อ นำไปเป็นทุนประกอบอาชีพได้	90.2 (257)	9.8 (28)	ใช่

2.7 ลักษณะสาระสำคัญด้านสิทธิทางสังคม

- คนพิการที่มีบัตรประจำตัวคนพิการ มีสิทธิรับเบี้ยยังชีพเดือนละ 500 บาทและหากเป็นผู้สูงอายุด้วยก็มีสิทธิได้รับเบี้ยผู้สูงอายุเพิ่มอีก ร้อยละ 90.5 ตอบถุก และร้อยละ 9.5 ตอบผิด
- คนพิการที่ไม่มีผู้ดูแล ไม่มีที่อยู่อาศัย มีสิทธิได้รับการจัดสวัสดิการด้านที่อยู่อาศัย เลี้ยงดูจากรัฐ ร้อยละ 70.2 ตอบถุก และร้อยละ 29.8 ตอบผิด
- ในอาคารสาธารณะทั่วไป ต้องจัดให้มีสิ่งอำนวยความสะดวกแก่คนพิการ เพื่อให้สามารถใช้บริการได้เท่าเทียมกับคนทั่วไป ร้อยละ 90.9 ตอบถุก และร้อยละ 9.1 ตอบผิด (ตารางที่ 4.11)

ตารางที่ 4.11

จำนวนร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาจำแนกตามลักษณะสาระสำคัญ
ด้านสิทธิทางสังคม

ข้อความ	ตอบถุก	ตอบผิด	คำตอบ ที่ถูกต้อง
	ร้อยละ (จำนวน)	ร้อยละ (จำนวน)	
ลักษณะสาระสำคัญด้านสิทธิทางสังคม คนพิการที่มีบัตรประจำตัวคนพิการ มีสิทธิรับเบี้ยยังชีพ เดือนละ 500 บาทและหากเป็นผู้สูงอายุด้วยก็มีสิทธิได้รับ เบี้ยผู้สูงอายุเพิ่มอีก	90.5 (258)	9.5 (27)	ใช่
คนพิการที่ไม่มีผู้ดูแล ไม่มีที่อยู่อาศัย มีสิทธิได้รับการจัด สวัสดิการด้านที่อยู่อาศัย เลี้ยงดูจากรัฐ	70.2 (200)	29.8 (85)	ใช่
ในอาคารสาธารณะทั่วไป ต้องจัดให้มีสิ่งอำนวยความสะดวก แก่คนพิการ เพื่อให้สามารถใช้บริการได้เท่าเทียม กับคนทั่วไป	90.9 (259)	9.1 (26)	ใช่

2.8 ลักษณะสาระสำคัญด้านบริการสิทธิอื่น ๆ

- คนพิการตาบอด 1 ช้างสามารถขอทำใบอนุญาตขับรถสำหรับคนพิการได้ ร้อยละ 54.4 ตอบผิด และร้อยละ 45.6 ตอบถูก
- คนพิการมีสิทธิที่จะนำสัตว์นำทาง เครื่องมือ หรือเครื่องช่วยความพิการติดตัวไปได้ โดยเสียค่าใช้จ่ายเท่าคนทั่วไป ร้อยละ 50.2 ตอบผิด และร้อยละ 49.8 ตอบถูก
- คนพิการที่มีบัตรประจำตัวคนพิการเท่านั้น ที่จะสามารถที่จะขอยื่นคำขอให้มีการช่วยเหลือคนพิการได้ ร้อยละ 69.1 ตอบถูก และร้อยละ 30.9 ตอบผิด
- บุคคลที่เป็นผู้ดูแลคนพิการยากจน สามารถนำหลักฐานไปลดหย่อนภาษีได้ คนละ 30,000 บาท ร้อยละ 56.1 ตอบถูก และร้อยละ 43.9 ตอบผิด
- คนพิการและผู้ดูแลคนพิการมีสิทธิ ได้รับการลดหย่อนภาษี หรือยกเว้นภาษี ร้อยละ 67.7 ตอบถูก และร้อยละ 32.3 ตอบผิด
- ถ้าคนพิการทางการได้ยินจะไปใช้บริการทางการแพทย์และการสาธารณสุข สามารถขอรับบริการล่ามภาษามือได้ ร้อยละ 71.6 ตอบถูก และร้อยละ 28.4 ตอบผิด
- คนพิการที่เป็นคดีความสามารถขอทนายความว่าต่างแก้คดีได้ ร้อยละ 79.6 ตอบถูก และร้อยละ 20.0 ตอบผิด (ตารางที่ 4.12)

ตารางที่ 4.12

จำนวนร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาจำแนกตามลักษณะสาระสำคัญ
ด้านบริการสิทธิอื่น ๆ

ข้อความ	ตอบถูก	ตอบผิด	คำตอบ ที่ถูกต้อง
	ร้อยละ (จำนวน)	ร้อยละ (จำนวน)	
ลักษณะสาระสำคัญด้านบริการสิทธิอื่น ๆ			
คนพิการตาบอด 1 ข้างสามารถขอทำใบอนุญาตขับรถ สำหรับคนพิการได้	45.6 (130)	54.4 (155)	ใช่
คนพิการมีสิทธิที่จะนำสัตว์เลี้ยงนำทาง เครื่องมือ หรือ เครื่องช่วยความพิการติดตัวไปได้ โดยเสียค่าใช้จ่ายเท่า คนทั่วไป	50.2 (143)	49.8 (142)	ไม่ใช่
คนพิการที่มีบัตรประจำตัวคนพิการเท่านั้น ที่จะสามารถที่ จะขอยื่นคำขอให้มีการช่วยเหลือคนพิการได้	69.1 (197)	30.9 (88)	ใช่
บุคคลที่เป็นผู้ดูแลคนพิการยากจน สามารถนำหลักฐาน ไปลดหย่อนภาษีได้ คนละ 30,000 บาท	43.9 (125)	56.1 (160)	ไม่ใช่
คนพิการและผู้ดูแลคนพิการมีสิทธิ ได้รับการลดหย่อน ภาษี หรือยกเว้นภาษี	67.7 (193)	32.3 (92)	ใช่
ถ้าคนพิการทางการได้ยินจะไปใช้บริการทางการแพทย์ และการสาธารณสุขสามารถขอรับบริการล่ามภาษามือได้	71.6 (204)	28.4 (81)	ใช่
คนพิการที่เป็นคดีความสามารถขอทนายความว่าต่างแก้ คดีได้	79.6 (227)	20.0 (57)	ใช่

2.9 ภาพรวมการรับรู้เกี่ยวกับสิทธิตามมาตรา 20 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550

เมื่อพิจารณาภาพรวมของการรับรู้เกี่ยวกับสิทธิตามมาตรา 20 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 พบว่า ส่วนใหญ่กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษามีการรับรู้ระดับปานกลาง ร้อยละ 52.6 รองลงมาคือความรู้ที่อยู่ในระดับสูง ร้อยละ 34.7 และมีการรับรู้ในระดับต่ำ ร้อยละ 12.6 (ตารางที่ 4.13)

ตารางที่ 4.13

สรุปจำนวนและร้อยละของการรับรู้สิทธิตาม มาตรา 20 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550

ระดับการรับรู้ (ร้อยละ)	ความถี่ (N=285)	ร้อยละ
สูง	99	34.7
ปานกลาง	150	52.6
ต่ำ	36	12.6
ภาพรวม	285	100.0

ส่วนที่ 3 ความคิดเห็นต่อสิทธิ ตามมาตรา 20 ของพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550

การศึกษาถึงความคิดเห็นต่อสิทธิตามมาตรา 20 ของพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคน พิการ พ.ศ. 2550 หมายถึง การที่คนพิการที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นต่อสิทธิในด้านต่าง ๆ ตามมาตรา 20 โดยแบ่งเป็น 5 ด้าน ได้แก่ สิทธิบริการฟื้นฟูสมรรถภาพทางการแพทย์ บริการทางการศึกษา บริการฟื้นฟูสมรรถภาพด้านอาชีพ บริการสิทธิทางสังคม และบริการสิทธิอื่น ๆ ที่คนพิการมีสิทธิจะได้รับตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ

3.1 ความคิดเห็นต่อสิทธิบริการฟื้นฟูสมรรถภาพทางการแพทย์

ผลการศึกษาระดับความคิดเห็นต่อสิทธิตามมาตรา 20 ของพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 เรื่องสิทธิบริการฟื้นฟูสมรรถภาพทางการแพทย์ มีดังนี้

- คนพิการที่มีบัตรประจำตัวคนพิการแล้วมีสิทธิได้รับกายอุปกรณ์เทียม หรือ เครื่องช่วยความพิการได้ พบว่า ร้อยละ 36.8 มีความคิดเห็นระดับน้อย ร้อยละ 35.8 มีความคิดเห็นระดับมากที่สุด ร้อยละ 18.2 มีความคิดเห็นระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยของระดับความคิดเห็นอยู่ที่ระดับ 3.78 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างที่ศึกษามีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก

- กรณีที่อุปกรณ์หรือเครื่องช่วยความพิการชำรุดคนพิการสามารถส่งซ่อมแซมได้ที่สถานพยาบาลโดยไม่เสียค่าใช้จ่าย พบว่า ร้อยละ 34.0 มีความคิดเห็นระดับมากที่สุด ร้อยละ 26.3 มีความคิดเห็นระดับน้อย ร้อยละ 19.3 มีความคิดเห็นระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยของระดับความคิดเห็นอยู่ที่ระดับ 3.60 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างที่ศึกษามีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก

- คนพิการที่มีบัตรประจำตัวคนพิการแล้ว สามารถขอรับสื่อส่งเสริมพัฒนาการได้ พบว่า ร้อยละ 31.6 มีความคิดเห็นระดับน้อย ร้อยละ 25.3 มีความคิดเห็นระดับมากที่สุด ร้อยละ 24.9 มีความคิดเห็นระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยของระดับความคิดเห็นอยู่ที่ระดับ 3.52 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างที่ศึกษามีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง

- คนพิการที่มีบัตรประจำตัวคนพิการแล้ว สามารถทำกายภาพบำบัดที่โรงพยาบาลของรัฐ โดยไม่เสียค่าใช้จ่าย พบว่า ร้อยละ 33.3 มีความคิดเห็นระดับมากที่สุด ร้อยละ 28.8 มีความคิดเห็นระดับน้อย ร้อยละ 18.6 มีความคิดเห็นระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยของระดับความคิดเห็นอยู่ที่ระดับ 3.60 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างที่ศึกษามีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก

เมื่อพิจารณาโดยภาพรวมต่อความคิดเห็นในด้านสิทธิบริการฟื้นฟูสมรรถภาพทางการแพทย์ พบว่า มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับ 3.62 แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นต่อบริการฟื้นฟูสมรรถภาพทางการแพทย์ อยู่ในระดับมาก (ตารางที่ 4.14)

ตารางที่ 4.14

จำนวนร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ด้านสิทธิบริการฟื้นฟู

สมรรถภาพทางการแพทย์

ข้อความ	ระดับความคิดเห็น					$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
ด้านสิทธิบริการฟื้นฟู สมรรถภาพทางการแพทย์								
- คนพิการที่มีบัตรประจำตัว คนพิการแล้วมีสิทธิได้รับ กายอุปกรณ์เทียม หรือ เครื่องช่วยความพิการได้	35.8 (102)	18.2 (52)	7.4 (21)	36.8 (105)	1.8 (5)	3.7	1.0	มาก
- กรณีที่อุปกรณ์หรือ เครื่องช่วยความพิการ ชำรุดคนพิการสามารถส่ง ซ่อมแซมได้ที่ สถานพยาบาลโดยไม่เสีย ค่าใช้จ่าย	34.0 (97)	19.3 (55)	13.3 (38)	26.3 (75)	7.0 (20)	3.6	1.2	มาก
- คนพิการที่มีบัตรประจำตัว คนพิการแล้ว สามารถ ขอรับสื่อส่งเสริม พัฒนาการได้	25.3 (72)	24.9 (71)	14.0 (40)	31.6 (90)	4.2 (12)	3.5	1.1	ปาน กลาง
- คนพิการที่มีบัตรประจำตัว คนพิการแล้ว สามารถทำ กายภาพบำบัดที่ โรงพยาบาลของรัฐ โดยไม่ เสียค่าใช้จ่าย	33.3 (95)	18.6 (53)	13.3 (38)	28.8 (82)	6.0 (17)	3.6	1.2	มาก
รวม						3.6	1.1	มาก

3.2 ความคิดเห็นต่อด้านสิทธิบริการทางการศึกษา

ผลการศึกษาระดับความคิดเห็นต่อสิทธิตามมาตรา 20 ของพระราชบัญญัติ ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 เรื่องสิทธิบริการทางการศึกษา มีดังนี้

- คนพิการที่มีบัตรประจำตัวคนพิการสามารถเข้ารับการศึกษาระดับพื้นฐาน 15 ปีได้ โดยไม่เสียค่าใช้จ่าย พบว่า ร้อยละ 30.9 มีความคิดเห็นระดับมากที่สุด ร้อยละ 29.5 มีความคิดเห็นระดับปานกลาง ร้อยละ 21.8 มีความคิดเห็นระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยของระดับความคิดเห็นอยู่ที่ระดับ 3.57 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างที่ศึกษามีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก

- คนพิการที่มีบัตรประจำตัวคนพิการมีสิทธิเข้าเรียนร่วมกับบุคคลอื่นในสถานศึกษาได้ พบว่า ร้อยละ 28.8 มีความคิดเห็นระดับมากที่สุด ร้อยละ 27.7 มีความคิดเห็นระดับมากที่สุด ร้อยละ 25.3 มีความคิดเห็นระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยของระดับความคิดเห็นอยู่ที่ระดับ 3.61 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างที่ศึกษามีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก

- คนพิการมีสิทธิได้รับการศึกษาโดยไม่เสียค่าใช้จ่ายตั้งแต่แรกเกิดหรือพบความพิการ พบว่า ร้อยละ 34.0 มีความคิดเห็นระดับมากที่สุด ร้อยละ 26.3 มีความคิดเห็นระดับปานกลาง ร้อยละ 16.5 มีความคิดเห็นระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยของระดับความคิดเห็นอยู่ที่ระดับ 3.54 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างที่ศึกษามีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง

- สถานศึกษาที่รับคนพิการเข้าเรียนต้องมีสิ่งอำนวยความสะดวกให้คนพิการ พบว่า กลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 38.2 มีความคิดเห็นระดับมากที่สุด ร้อยละ 20.0 มีความคิดเห็นระดับปานกลาง ร้อยละ 18.2 มีความคิดเห็นระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยของระดับความคิดเห็นอยู่ที่ระดับ 3.65 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างที่ศึกษามีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก

- คนพิการสามารถขอยืมสิ่งอำนวยความสะดวกและสื่อทางการศึกษาได้ พบว่า ร้อยละ 30.5 มีความคิดเห็นระดับมากที่สุด ร้อยละ 26.0 มีความคิดเห็นระดับปานกลาง ร้อยละ 20.0 มีความคิดเห็นระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยของระดับความคิดเห็นอยู่ที่ระดับ 3.49 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างที่ศึกษามีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง

เมื่อพิจารณาโดยภาพรวมต่อความคิดเห็นในด้านสิทธิบริการทางการศึกษา มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับ 3.57 แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นต่อบริการทางการศึกษา อยู่ในระดับมาก (ตารางที่ 4.15)

ตารางที่ 4.15
จำนวนร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานด้านสิทธิ
บริการทางการศึกษา

ข้อความ	ระดับความคิดเห็น					$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
ด้านสิทธิบริการทางการศึกษา								
คนพิการที่มีบัตรประจำตัวคนพิการสามารถเข้ารับการศึกษาระดับพื้นฐาน 15 ปีได้โดยไม่เสียค่าใช้จ่าย	30.9 0 (88)	1.8 (62)	29.5 (84)	9.5 (27)	8.4 (24)	3.7	1.0	มาก
คนพิการที่มีบัตรประจำตัวคนพิการมีสิทธิเข้าเรียนร่วมกับบุคคลอื่นในสถานศึกษาได้	27.7 (79)	28.8 (82)	25.3 (72)	13.7 (39)	4.6 (13)	3.6	1.2	มาก
คนพิการมีสิทธิได้รับการศึกษาโดยไม่เสียค่าใช้จ่ายตั้งแต่แรกเกิดหรือพบความพิการ	34.0 (97)	16.5 (47)	26.3 (75)	15.8 (45)	7.4 (21)	3.5	1.1	ปานกลาง
สถานศึกษาที่รับคนพิการเข้าเรียนต้องมีสิ่งอำนวยความสะดวกให้คนพิการ	38.2 (109)	18.2 (52)	20.0 (57)	17.9 (51)	5.6 (16)	3.6	1.2	มาก
คนพิการสามารถขอเยี่ยมสิ่งอำนวยความสะดวกและสื่อทางการศึกษาได้	30.5 (87)	20.0 (57)	26.0 (74)	15.1 (43)	8.4 (24)	3.4	1.2	ปานกลาง
รวม						3.5	1.2	ปานกลาง

3.3 ความคิดเห็นต่อด้านสิทธิบริการฟื้นฟูสมรรถภาพด้านอาชีพ

ผลการศึกษาระดับความคิดเห็นต่อสิทธิตามมาตรา 20 ของพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 เรื่องสิทธิบริการฟื้นฟูสมรรถภาพด้านอาชีพ มีดังนี้

- คนพิการที่มีบัตรประจำตัวคนพิการสามารถเข้ารับบริการฝึกอาชีพในสถาบันพัฒนาฝีมือแรงงานของกรมพัฒนาฝีมือแรงงาน ได้โดยไม่เสียค่าใช้จ่าย พบว่า ร้อยละ 37.5 มีความคิดเห็นระดับมากที่สุด ร้อยละ 29.1 มีความคิดเห็นระดับปานกลาง ร้อยละ 20.1 มีความคิดเห็นระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยของระดับความคิดเห็นอยู่ที่ระดับ 3.75 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างที่ศึกษามีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก

- สถานประกอบการเอกชนที่รับคนพิการเข้าทำงานมีสิทธิได้รับการยกเว้นภาษี เป็นร้อยละของจำนวนเงินค่าจ้าง พบว่า ร้อยละ 36.8 มีความคิดเห็นระดับปานกลาง ร้อยละ 21.8 มีความคิดเห็นระดับมากที่สุด ร้อยละ 20.0 มีความคิดเห็นระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยของระดับความคิดเห็นอยู่ที่ระดับ 3.38 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างที่ศึกษามีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง

- สถานประกอบการเอกชนที่มีลูกจ้างตั้งแต่ 200 คนขึ้นไปจะต้องรับคนพิการเข้าทำงาน 1 คน พบว่า ร้อยละ 32.3 มีความคิดเห็นระดับปานกลาง ร้อยละ 19.6 มีความคิดเห็นระดับน้อยและน้อยที่สุด ร้อยละ 15.1 มีความคิดเห็นระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยของระดับความคิดเห็นอยู่ที่ระดับ 2.84 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างที่ศึกษามีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง

- คนพิการที่มีบัตรประจำตัวคนพิการมีสิทธิขอกู้ยืมเงินจากกองทุนส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ เพื่อนำไปเป็นทุนประกอบอาชีพได้ พบว่า ร้อยละ 36.1 มีความคิดเห็นระดับมากที่สุด ร้อยละ 23.2 มีความคิดเห็นระดับปานกลาง ร้อยละ 21.8 มีความคิดเห็นระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยของระดับความคิดเห็นอยู่ที่ระดับ 3.71 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างที่ศึกษามีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก

เมื่อพิจารณาโดยภาพรวมต่อความคิดเห็นในด้านสิทธิบริการฟื้นฟูสมรรถภาพด้านอาชีพ มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับ 3.42 แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นต่อสิทธิบริการฟื้นฟูสมรรถภาพด้านอาชีพ อยู่ในระดับปานกลาง (ตารางที่ 4.16)

ตารางที่ 4.16
จำนวนร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานบริการฟื้นฟู
สมรรถภาพด้านอาชีพ

ข้อความ	ระดับความคิดเห็น					$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
ด้านสิทธิบริการฟื้นฟูสมรรถภาพด้านอาชีพ - คนพิการที่มีบัตรประจำตัวคนพิการสามารถเข้ารับบริการฝึกอาชีพในสถาบันพัฒนาฝีมือแรงงานของกรมพัฒนาฝีมือแรงงาน ได้โดยไม่เสียค่าใช้จ่าย	37.5 (107)	0.1 (57)	29.1 (83)	7.0 (20)	6.3 (18)	3.7	1.2	มาก
-สถานประกอบการเอกชนที่รับคนพิการเข้าทำงานมีสิทธิได้รับการยกเว้นภาษีเป็นร้อยละของจำนวนเงินค่าจ้าง	21.8 (62)	20.0 (57)	36.8 (105)	17.5 (50)	3.9 (11)	3.3	1.1	ปานกลาง
- สถานประกอบการเอกชนที่มีลูกจ้างตั้งแต่ 200 คนขึ้นไป จะต้องรับคนพิการเข้าทำงาน 1 คน	15.1 (43)	13.3 (38)	32.3 (92)	19.6 (56)	19.6 (56)	2.8	1.3	ปานกลาง
- คนพิการที่มีบัตรประจำตัวคนพิการมีสิทธิขอกู้ยืมเงินจากกองทุนส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ เพื่อนำไปเป็นทุนประกอบอาชีพได้	36.1 (103)	21.8 (62)	23.2 (66)	15.4 (44)	3.5 (10)	3.7	1.2	มาก
รวม						3.4	1.5	ปานกลาง

3.4 ความคิดเห็นต่อบริการสิทธิทางสังคม

ผลการศึกษาระดับความคิดเห็นต่อสิทธิตามมาตรา 20 ของพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 เรื่องสิทธิทางสังคม มีดังนี้

- คนพิการตาบอด 1 ช้าง สามารถขอทำใบอนุญาตขับรถสำหรับคนพิการได้ พบว่า ร้อยละ 28.1 มีความคิดเห็นระดับปานกลาง ร้อยละ 20.4 มีความคิดเห็นระดับน้อยที่สุด ร้อยละ 15.4 มีความคิดเห็นระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยของระดับความคิดเห็นอยู่ที่ระดับ 2.76 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างที่ศึกษามีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อย

- คนพิการที่มีบัตรประจำตัวคนพิการ มีสิทธิได้รับเบี้ยยังชีพเดือนละ 500 บาท และหากเป็นผู้สูงอายุด้วยก็มีสิทธิได้รับเบี้ยผู้สูงอายุเพิ่มอีก พบว่า ร้อยละ 40.4 มีความคิดเห็นระดับมากที่สุด ร้อยละ 21.1 มีความคิดเห็นระดับปานกลาง ร้อยละ 20.4 มีความคิดเห็นระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยของระดับความคิดเห็นอยู่ที่ระดับ 3.75 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างที่ศึกษามีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก

- คนพิการที่ไม่มีผู้ดูแล ไม่มีที่อยู่อาศัย มีสิทธิได้รับการจัดสวัสดิการด้านที่อยู่อาศัย เลี้ยงดูจากรัฐ พบว่า ร้อยละ 32.6 มีความคิดเห็นระดับมากที่สุด ร้อยละ 26.0 มีความคิดเห็นระดับปานกลาง ร้อยละ 17.2 มีความคิดเห็นระดับน้อย โดยมีค่าเฉลี่ยของระดับความคิดเห็นอยู่ที่ระดับ 3.48 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างที่ศึกษามีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง

- คนพิการที่เป็นคดีความสามารถขอทนายความว่าต่างแก้คดีได้ พบว่า ร้อยละ 33.0 มีความคิดเห็นระดับมากที่สุด ร้อยละ 27.0 มีความคิดเห็นระดับปานกลาง ร้อยละ 18.6 มีความคิดเห็นระดับน้อย โดยมีค่าเฉลี่ยของระดับความคิดเห็นอยู่ที่ระดับ 3.49 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างที่ศึกษามีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง

- ในอาคารสาธารณะทั่วไป ต้องจัดให้มีสิ่งอำนวยความสะดวกแก่คนพิการ เพื่อให้สามารถใช้บริการได้เท่าเทียมกับคนทั่วไป พบว่า ร้อยละ 37.2 มีความคิดเห็นระดับมากที่สุด ร้อยละ 31.1 มีความคิดเห็นระดับปานกลาง ร้อยละ 16.1 มีความคิดเห็นระดับน้อย โดยมีค่าเฉลี่ยของระดับความคิดเห็นอยู่ที่ระดับ 3.59 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างที่ศึกษามีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง

- ทางเข้าอาคารสาธารณะทั่วไป ต้องมีการจัดให้มีสิ่งอำนวยความสะดวก อาทิ ทางลาด, เบลด์ลิฟต์ ให้กับคนพิการ เพื่อให้สามารถใช้บริการได้เท่าเทียมกับคนทั่วไป พบว่า ร้อยละ 42.8 มีความคิดเห็นระดับมากที่สุด ร้อยละ 26.7 มีความคิดเห็นระดับปานกลาง ร้อยละ

15.8 มีความคิดเห็นระดับน้อย โดยมีค่าเฉลี่ยของระดับความคิดเห็นอยู่ที่ระดับ 3.68 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างที่ศึกษามีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก

- ภายในอาคารสาธารณะต้องจัดให้มีป้ายแสดงสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับคนพิการ และป้ายสัญลักษณ์สำหรับคนพิการ พบว่า ร้อยละ 38.2 มีความคิดเห็นระดับมากที่สุด ร้อยละ 26.7 มีความคิดเห็นระดับปานกลาง ร้อยละ 19.3 มีความคิดเห็นระดับน้อย โดยมีค่าเฉลี่ยของระดับความคิดเห็นอยู่ที่ระดับ 3.55 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างที่ศึกษามีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง

เมื่อพิจารณาโดยภาพรวมต่อความคิดเห็นในด้านสิทธิทางสังคม มี ค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับ 3.47 แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นต่อสิทธิทางสังคม อยู่ในระดับปานกลาง (ตารางที่ 4.17)

ตารางที่ 4.17

จำนวนร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานบริการ
สิทธิทางสังคม

ข้อความ	ระดับความคิดเห็น					$\bar{x}$	S.D.	แปลผล
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
ด้านบริการสิทธิทางสังคม								
คนพิการตาบอด 1 ข้าง สามารถขอทำใบอนุญาต ขับรถสำหรับคนพิการได้	15.4 (44)	11.2 (32)	28.1 (80)	24.9 (71)	20.4 (58)	2.7	1.3	น้อย
คนพิการที่มีบัตรประจำตัว คนพิการ มีสิทธิได้รับเบี้ยยังชีพเดือนละ 500 บาทและ หากเป็นผู้สูงอายุด้วยก็มี สิทธิได้รับเบี้ยผู้สูงอายุ เพิ่มอีก	40.4 (115)	20.4 (58)	21.1 (60)	10.9 (31)	7.4 (21)	3.7	1.2	มาก

ตารางที่ 4.17 (ต่อ)

ข้อความ	ระดับความคิดเห็น					$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
- คนพิการที่ไม่มีผู้ดูแลไม่มีที่อยู่อาศัย มีสิทธิได้รับการจัดสวัสดิการที่อยู่อาศัยเลี้ยงดูจากรัฐ	32.6 (93)	16.1 (46)	26.0 (74)	17.2 (49)	8.1 (23)	3.4	1.3	ปานกลาง
- คนพิการที่เป็นคดีความสามารถขอทนายความว่าต่างแก้คดีได้	33.0 (94)	15.1 (43)	27.0 (77)	18.6 (53)	6.3 (18)	3.5	1.2	ปานกลาง
- ในอาคารสาธารณะทั่วไป ต้องจัดให้มีสิ่งอำนวยความสะดวกแก่คนพิการ เพื่อให้สามารถใช้บริการได้เท่าเทียมกับคนทั่วไป	37.2 (106)	10.2 (29)	31.1 (91)	16.1 (46)	4.6 (13)	3.5	1.2	ปานกลาง
- ทางเข้าอาคารสาธารณะทั่วไป ต้องมีการจัดให้มีสิ่งอำนวยความสะดวก อาทิ ทางลาด, เบริลล์บ็อคให้กับคนพิการ เพื่อให้สามารถใช้บริการได้เท่าเทียมกับคนทั่วไป	42.8 (122)	9.7 (27)	26.7 (76)	15.8 (45)	5.3 (15)	3.6	1.3	มาก
- ภายในอาคารสาธารณะ ต้องจัดให้มีป้ายแสดงสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับคนพิการ และป้ายสัญลักษณ์สำหรับคนพิการ	38.2 (109)	9.8 (28)	26.7 (76)	19.3 (55)	6.0 (17)	3.5	1.3	ปานกลาง
รวม						3.4	1.2	ปานกลาง

3.5 ความคิดเห็นต่อบริการสิทธิอื่น ๆ

ผลการศึกษาระดับความคิดเห็นต่อสิทธิตามมาตรา 20 ของพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 เรื่องสิทธิอื่น ๆ มีดังนี้

- คนพิการที่มีบัตรประจำตัวคนพิการเท่านั้น ที่จะสามารถที่จะขอยื่นคำขอให้ผู้มีผู้ช่วยคนพิการได้ พบว่า ร้อยละ 35.8 มีความคิดเห็นระดับปานกลาง ร้อยละ 24.9 มีความคิดเห็นระดับมากที่สุด ร้อยละ 15.4 มีความคิดเห็นระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยของระดับความคิดเห็นอยู่ที่ระดับ 3.30 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างที่ศึกษามีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง

- บุคคลที่เป็นผู้ดูแลคนพิการยากจน สามารถนำหลักฐานไปลดหย่อนภาษีได้ คนละ 60,000 บาท พบว่า ร้อยละ 31.2 มีความคิดเห็นระดับปานกลาง ร้อยละ 21.8 มีความคิดเห็นระดับน้อย ร้อยละ 18.2 มีความคิดเห็นระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยของระดับความคิดเห็นอยู่ที่ระดับ 2.99 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างที่ศึกษามีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง

- ถ้าคนพิการทางการได้ยินจะไปใช้บริการทางการแพทย์และการสาธารณสุขสามารถขอรับบริการล่ามภาษามือได้ พบว่า ร้อยละ 26.7 มีความคิดเห็นระดับปานกลาง ร้อยละ 25.6 มีความคิดเห็นระดับมากที่สุด ร้อยละ 20.7 มีความคิดเห็นระดับน้อย โดยมีค่าเฉลี่ยของระดับความคิดเห็นอยู่ที่ระดับ 3.34 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างที่ศึกษามีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด

- คนพิการมีสิทธิที่จะนำสัตว์นำทาง เครื่องมือ หรือเครื่องช่วยความพิการติดตัวไปได้ โดยไม่เสียค่าใช้จ่าย พบว่า ร้อยละ 28.8 มีความคิดเห็นระดับปานกลาง ร้อยละ 26.0 มีความคิดเห็นระดับน้อย ร้อยละ 23.9 มีความคิดเห็นระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยของระดับความคิดเห็นอยู่ที่ระดับ 3.26 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างที่ศึกษามีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง

- คนพิการและผู้ดูแลคนพิการมีสิทธิ ได้รับการลดหย่อนภาษี หรือยกเว้นภาษี พบว่า ร้อยละ 27.0 มีความคิดเห็นระดับมากที่สุด ร้อยละ 26.3 มีความคิดเห็นระดับปานกลาง ร้อยละ 22.1 มีความคิดเห็นระดับน้อย โดยมีค่าเฉลี่ยของระดับความคิดเห็นอยู่ที่ระดับ 3.36 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างที่ศึกษามีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง

เมื่อพิจารณาโดยภาพรวมต่อความคิดเห็นในด้านบริการสิทธิอื่น ๆ มี ค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับ 3.25 แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นต่อสิทธิทางสังคม อยู่ในระดับปานกลาง (ตารางที่ 4.18)

ตารางที่ 4.18
จำนวนร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของระดับความคิดเห็น
ด้านบริการสิทธิอื่น ๆ

ข้อความ	ระดับความคิดเห็น					$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
คนพิการที่มีบัตรประจำตัวคนพิการเท่านั้น ที่จะสามารถที่จะขอยื่นคำขอให้ให้มีผู้ช่วยคนพิการได้	24.9 (71)	15.4 (44)	35.8 (102)	13.3 (38)	10.5 (30)	3.3	1.2	ปานกลาง
บุคคลที่เป็นผู้ดูแลคนพิการยากจน สามารถนำหลักฐานไปลดหย่อนภาษีได้ คนละ 60,000 บาท	18.2 (52)	14.0 (40)	31.2 (89)	21.8 (62)	14.7 (42)	2.9	1.2	ปานกลาง
ถ้าคนพิการทางการได้ยินจะไปใช้บริการทางการแพทย์และการสาธารณสุขสามารถขอรับบริการล่ามภาษามือได้	25.6 (73)	19.3 (55)	26.7 (76)	20.7 (59)	7.7 (22)	3.3	1.2	ปานกลาง
คนพิการมีสิทธิที่จะนำสัตว์เลี้ยงทาง เครื่องมือ หรือ เครื่องช่วยความพิการติดตัวไปได้โดยไม่เสียค่าใช้จ่าย	23.9 (68)	45.1 (58)	28.8 (82)	26.0 (74)	5.6 (16)	3.2	1.2	ปานกลาง
คนพิการและผู้ดูแลคนพิการมีสิทธิ ได้รับการลดหย่อนภาษีหรือยกเว้นภาษี	27.0 (77)	17.9 (51)	26.3 (75)	22.1 (63)	6.7 (19)	3.3	1.2	ปานกลาง
รวม						3.2	1.2	ปานกลาง

3.6 ภาพรวมระดับความคิดเห็นต่อสิทธิตามมาตรา 20 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550

เมื่อพิจารณาภาพรวมระดับความคิดเห็นต่อสิทธิ ตามมาตรา 20 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ทั้ง 5 ด้าน พบว่า ระดับความคิดเห็นด้านบริการฟื้นฟูสมรรถภาพทางการแพทย์ มีค่าเฉลี่ย 3.6 แสดงว่าระดับความคิดเห็นด้านบริการฟื้นฟูสมรรถภาพทางการแพทย์อยู่ในระดับมาก ความคิดเห็นในด้านบริการทางการศึกษา ด้านบริการฟื้นฟูสมรรถภาพด้านอาชีพ ด้านบริการทางสังคม และด้านบริการสังคมอื่น ๆ โดยภาพรวมมีระดับความคิดเห็นระดับปานกลาง (ตารางที่ 4.19)

ตารางที่ 4.19

สรุปภาพรวมระดับความคิดเห็นต่อสิทธิ ตามมาตรา 20 แห่ง
พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิต
คนพิการ พ.ศ. 2550

ความคิดเห็น	$\bar{X}$	S.D.	การแปลผล
ด้านการบริการฟื้นฟูสมรรถภาพทางการแพทย์	3.6	1.0	มาก
ด้านบริการทางการศึกษา	3.5	1.0	ปานกลาง
ด้านบริการฟื้นฟูสมรรถภาพด้านอาชีพ	3.4	0.9	ปานกลาง
ด้านบริการทางสังคม	3.4	1.0	ปานกลาง
ด้านบริการสิทธิอื่น ๆ	3.2	1.0	ปานกลาง
ภาพรวม	3.4	0.9	ปานกลาง

**ส่วนที่ 4 การเปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูลส่วนบุคคลกับ
การรับรู้เกี่ยวกับสิทธิตามมาตรา 20 แห่งพระราชบัญญัติ
ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิต
คนพิการ พ.ศ. 2550**

การเปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูลส่วนบุคคลที่ประกอบด้วย เพศ อายุ ระดับการศึกษา รายได้ และประเภทความพิการ กับการรับรู้สิทธิตามมาตรา 20 แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 เกี่ยวกับแนวคิดการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ การรับรู้วัตถุประสงค์ ลักษณะสาระสำคัญด้านสิทธิตามมาตรา 20 โดยใช้ค่าทางสถิติ Chi-Square ดังมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

4.1 การเปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับการรับรู้แนวคิดการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ

ผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับการรับรู้แนวคิดการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ เมื่อเปรียบเทียบค่าความถี่ เพศชายและเพศหญิงมีระดับการรับรู้ที่น้อยสูง กว่าระดับการรับรู้มาก โดยเพศชายร้อยละ 46.3 มีระดับการรับรู้ที่น้อย ร้อยละ 14.7 มีระดับการรับรู้มาก สำหรับเพศหญิงร้อยละ 25.3 มีระดับการรับรู้แนวคิดการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการที่น้อย ร้อยละ 13.7 มีระดับการรับรู้มาก เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ พบว่า เพศไม่มีความสัมพันธ์กับการรับรู้แนวคิดการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ อย่างมีนัยความสำคัญทางสถิติที่ 0.05 (ตารางที่ 4.20)

ตารางที่ 4.20

เปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับการรับรู้แนวคิด
การส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ

เพศ	ระดับมาก	ระดับน้อย
ชาย	14.7 (42)	46.3 (132)
หญิง	13.7 (39)	25.3 (72)

$\chi^2 = 0.045$ ค่า sig. = 0.059

4.2 การเปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับการรับรู้วัตถุประสงค์

ผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับการรับรู้วัตถุประสงค์ เมื่อเปรียบเทียบค่าความถี่ เพศชายและเพศหญิงมีระดับการรับรู้ต่ำสูงกว่าระดับการรับรู้มาก โดยเพศชายร้อยละ 44.2 มีระดับการรับรู้ต่ำ ร้อยละ 16.8 มีระดับการรับรู้มาก สำหรับเพศหญิงร้อยละ 22.8 มีระดับการรับรู้ต่ำ ร้อยละ 16.1 มีระดับการรับรู้มาก เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ พบว่า เพศมีความสัมพันธ์กับการรับรู้วัตถุประสงค์ อย่างมีนัยความสำคัญทางสถิติที่ 0.02 (ตารางที่ 4.21)

ตารางที่ 4.21

เปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับการรับรู้วัตถุประสงค์

เพศ	ระดับมาก	ระดับน้อย
ชาย	16.8 (48)	44.2 (126)
หญิง	16.1 (46)	22.8 (65)

$$\chi^2 = 0.015 \quad \text{ค่า sig} = 0.020$$

4.3 การเปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับการรับรู้ลักษณะสาระสำคัญด้านสิทธิ ตามมาตรา 20

ผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับการรับรู้ลักษณะสาระสำคัญด้านสิทธิ ตามมาตรา 20 เมื่อเปรียบเทียบค่าความถี่ เพศชายและเพศหญิงมีระดับการรับรู้มากสูงกว่า ระดับการรับรู้ต่ำ โดยเพศชายร้อยละ 34.0 มีระดับการรับรู้มาก ร้อยละ 27.0 มีระดับการรับรู้ต่ำ สำหรับเพศหญิงร้อยละ 26.3 มีระดับการรับรู้ลักษณะสาระสำคัญด้านสิทธิตามมาตรา 20 มาก ร้อยละ 12.6 มีระดับการรับรู้ต่ำ เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ พบว่า เพศมีความสัมพันธ์กับการรับรู้ลักษณะสาระสำคัญด้านสิทธิตามมาตรา 20 อย่างมีนัยความสำคัญทางสถิติที่ 0.04 (ตารางที่ 4.22)

ตารางที่ 4.22

เปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับการรับรู้ลักษณะสาระสำคัญ
ด้านสิทธิตามมาตรา 20

เพศ	ระดับมาก	ระดับน้อย
ชาย	34.0 (97)	27.0 (77)
หญิง	26.3 (75)	12.6 (36)

$$\chi^2 = 0.047 \quad \text{ค่า sig.} = 0.048$$

4.4 การเปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับการรับรู้แนวความคิดส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ

ผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับการรับรู้แนวความคิดส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ เมื่อเปรียบเทียบค่าความถี่ โดยกลุ่มตัวอย่างมีความรู้ระดับน้อย ได้แก่ อายุ 41-50 ปี ร้อยละ 26.7 รองลงมาอายุ 51 ปีขึ้นไป ร้อยละ 20.7 และกลุ่มตัวอย่างมีระดับการรับรู้แนวความคิดส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการมาก ได้แก่ อายุ 41-50 ปี ร้อยละ 10.5 รองลงมา อายุ 31-40 ปี ร้อยละ 8.4 เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ พบว่า อายุมีความสัมพันธ์กับการรับรู้แนวความคิดส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการในระดับน้อย (ตารางที่ 4.23)

ตารางที่ 4.23

เปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับการรับรู้แนวความคิดส่งเสริมและ
พัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ

อายุ	ระดับมาก	ระดับน้อย
ต่ำกว่า 20 ปี	1.1 (3)	1.4 (4)
21-30 ปี	5.6 (16)	5.6 (16)

ตารางที่ 4.23 (ต่อ)

อายุ	ระดับมาก	ระดับน้อย
31-40 ปี	8.4 (24)	17.2 (49)
41-50 ปี	10.5 (30)	26.7 (76)
51 ปีขึ้นไป	2.8 (8)	20.7 (59)

4.5 การเปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับการรับรู้วัตถุประสงค์

ผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับการรับรู้วัตถุประสงค์ เมื่อเปรียบเทียบค่าความถี่ โดยกลุ่มตัวอย่างมีความรู้ระดับน้อย ได้แก่ อายุ 41-50 ปี ร้อยละ 24.9 รองลงมาอายุ 31-40 ปี ร้อยละ 18.2 และกลุ่มตัวอย่างมีความรู้ระดับมาก ได้แก่ อายุ 41-50 ปี ร้อยละ 12.3 รองลงมา อายุ 31-40 ปี ร้อยละ 7.4 เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ พบว่า อายุมีความสัมพันธ์กับการรับรู้วัตถุประสงค์ในระดับน้อย (ตารางที่ 4.24)

ตารางที่ 4.24

เปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับการรับรู้วัตถุประสงค์

อายุ	ระดับมาก	ระดับน้อย
ต่ำกว่า 20 ปี	1.1 (3)	1.4 (4)
21-30 ปี	6.7 (19)	4.6 (13)
31-40 ปี	7.4 (21)	18.2 (52)
41-50 ปี	12.3 (35)	24.9 (71)
51 ปีขึ้นไป	5.6 (16)	17.9 (51)

4.6 การเปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับการรับรู้ลักษณะสาระสำคัญด้านสิทธิ ตามมาตรา 20

ผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับการรับรู้ลักษณะสาระสำคัญด้านสิทธิ
ตามมาตรา 20 เมื่อเปรียบเทียบค่าความถี่ โดยกลุ่มตัวอย่างมีความรู้ระดับมาก ได้แก่ อายุ 41-50
ปี ร้อยละ 26.0 รองลงมาอายุ 31-40 ปี ร้อยละ 15.8 และกลุ่มตัวอย่างมีความรู้ระดับน้อย ได้แก่
อายุ 51 ปีขึ้นไป ร้อยละ 14.4 รองลงมา อายุ 41-50 ปี ร้อยละ 11.2 เมื่อทดสอบความสัมพันธ์
พบว่า อายุมีความสัมพันธ์กับการรับรู้ลักษณะสาระสำคัญด้านสิทธิตามมาตรา 20 ในระดับน้อย
(ตารางที่ 4.25)

ตารางที่ 4.25

เปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับการรับรู้ลักษณะสาระสำคัญ
ด้านสิทธิตามมาตรา 20

อายุ	ระดับมาก	ระดับน้อย
ต่ำกว่า 20 ปี	2.1 (6)	0.4 (1)
21-30 ปี	7.4 (21)	3.9 (11)
31-40 ปี	15.8 (45)	9.8 (28)
41-50 ปี	26.0 (74)	11.2 (32)
51 ปีขึ้นไป	9.1 (26)	14.4 (41)

4.7 การเปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับการรับรู้แนวคิดการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ

ผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับการรับรู้แนวคิดการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ เมื่อเปรียบเทียบค่าความถี่ โดยกลุ่มตัวอย่างมีความรู้ระดับน้อย ได้แก่ ประถมศึกษา ร้อยละ 27.0 รองลงมามัธยมศึกษา ร้อยละ 21.4 และกลุ่มตัวอย่างมีระดับการรับรู้ระดับมาก ได้แก่ มัธยมศึกษา ร้อยละ 14.4 รองลงมาประถมศึกษา ร้อยละ 7.4 เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ พบว่า ระดับการศึกษามีความสัมพันธ์กับการรับรู้แนวคิดการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการในระดับน้อย (ตารางที่ 4.26)

ตารางที่ 4.26

เปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับการรับรู้ต่อ
แนวคิดการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ

ระดับการศึกษา	ระดับมาก	ระดับน้อย
ไม่ได้ศึกษา	2.1 (6)	8.1 (23)
ประถมศึกษา	7.4 (21)	27.0 (77)
มัธยมศึกษา	14.4 (41)	21.4 (61)
ปวช.	0.0 (0)	4.6 (13)
ปวส.	3.9 (11)	0.0 (0)
ปริญญาตรี	0.7 (2)	8.1 (23)
สูงกว่าปริญญาตรี	0.0 (0)	2.5 (7)

4.8 การเปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับการรับรู้วัตถุประสงค์

ผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับการรับรู้วัตถุประสงค์ เมื่อเปรียบเทียบค่าความถี่ โดยกลุ่มตัวอย่างมีความรู้ระดับน้อย ได้แก่ มัธยมศึกษา ร้อยละ 23.9 รองลงมาประถมศึกษา ร้อยละ 23.2 และกลุ่มตัวอย่างมีระดับการรับรู้ระดับมาก ได้แก่ มัธยมศึกษา ร้อยละ 11.9 รองลงมาประถมศึกษา ร้อยละ 11.2 เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ พบว่าระดับการศึกษามีความสัมพันธ์กับการรับรู้วัตถุประสงค์ในระดับน้อย (ตารางที่ 4.27)

ตารางที่ 4.27

เปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับการรับรู้วัตถุประสงค์

ระดับการศึกษา	ระดับมาก	ระดับน้อย
ไม่ได้ศึกษา	2.8 (8)	7.4 (21)
ประถมศึกษา	11.2 (32)	23.2 (66)
มัธยมศึกษา	11.9 (34)	23.9 (68)
ปวช.	0.4 (1)	4.2 (12)
ปวส.	3.9 (11)	0.0 (0)
ปริญญาตรี	2.8 (8)	6.0 (17)
สูงกว่าปริญญาตรี	0.0 (0)	2.5 (7)

4.9 การเปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับการรับรู้ลักษณะสาระสำคัญ ด้านสิทธิตามมาตรา 20

ผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับการรับรู้ลักษณะสาระสำคัญด้านสิทธิตามมาตรา 20 เมื่อเปรียบเทียบค่าความถี่ โดยกลุ่มตัวอย่างมีความรู้ระดับน้อย ได้แก่ ประถมศึกษา ร้อยละ 15.1 รองลงมามัธยมศึกษา ร้อยละ 11.9 และกลุ่มตัวอย่างมีระดับการรับรู้ระดับมาก ได้แก่ มัธยมศึกษา ร้อยละ 23.9 รองลงมาประถมศึกษา ร้อยละ 19.3 เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ พบว่า ระดับการศึกษามีความสัมพันธ์กับการรับรู้ลักษณะสาระสำคัญด้านสิทธิตามมาตรา 20 ในระดับมาก (ตารางที่ 4.28)

ตารางที่ 4.28

เปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับการรับรู้
ลักษณะสาระสำคัญด้านสิทธิตามมาตรา 20

ระดับการศึกษา	ระดับมาก	ระดับน้อย
ไม่ได้ศึกษา	3.9 (11)	6.3 (18)
ประถมศึกษา	19.3 (55)	15.1 (43)
มัธยมศึกษา	23.9 (68)	11.9 (34)
ปวช.	1.8 (5)	2.8 (8)
ปวส.	3.9 (11)	0.0 (0)
ปริญญาตรี	5.3 (15)	3.5 (10)
สูงกว่าปริญญาตรี	2.5 (7)	0.0 (0)

4.10 การเปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างรายได้กับการรับรู้แนวคิดการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ

ผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างรายได้กับการรับรู้แนวคิดการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ เมื่อเปรียบเทียบค่าความถี่ โดยกลุ่มตัวอย่างมีความรู้ระดับน้อย ได้แก่ รายได้ประมาณ 5001-10000 บาท ร้อยละ 30.5 รองลงมารายได้ประมาณ 1001-5000 บาท ร้อยละ 15.1 และกลุ่มตัวอย่างมีระดับการรับรู้ระดับมาก ได้แก่ รายได้ประมาณ 1001-5000 บาท ร้อยละ 12.3 รองลงมารายได้ประมาณ 5,001-10,000 บาท ร้อยละ 10.5 เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ พบว่า รายได้มีความสัมพันธ์กับการรับรู้แนวคิดการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการในระดับน้อย (ตารางที่ 4.29)

ตารางที่ 4.29

เปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างระดับรายได้กับการรับรู้แนวคิด
การส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ

รายได้	ระดับมาก	ระดับน้อย
ต่ำกว่า 1000 บาท	1.4 (4)	6.3 (18)
1001-5000 บาท	12.3 (35)	15.1 (43)
5001-10000 บาท	10.5 (30)	30.5 (87)
10001-15000 บาท	2.1 (6)	6.7 (19)
15001-20000 บาท	2.1 (6)	7.0 (20)
ตั้งแต่ 20001 บาทขึ้นไป	0.0 (0)	6.0 (17)

4.11 การเปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างรายได้กับการรับรู้วัตถุประสงค์

ผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างรายได้กับการรับรู้วัตถุประสงค์ เมื่อเปรียบเทียบค่าความถี่ โดยกลุ่มตัวอย่างมีความรู้ระดับน้อย ได้แก่ รายได้ประมาณ 5001-10000 บาท ร้อยละ 25.6 รองลงมารายได้ประมาณ 1001-5000 บาท ร้อยละ 18.0 และกลุ่มตัวอย่างมีระดับการรับรู้ระดับมาก ได้แก่ รายได้ประมาณ 5001-10000 บาท ร้อยละ 15.4 รองลงมา รายได้ประมาณ 1001-5000 ร้อยละ 9.1 เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ พบว่า รายได้มีความสัมพันธ์กับการรับรู้วัตถุประสงค์ในระดับน้อย (ตารางที่ 4.30)

ตารางที่ 4.30

เปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างระดับรายได้กับการรับรู้วัตถุประสงค์

รายได้	ระดับมาก	ระดับน้อย
ต่ำกว่า 1000 บาท	2.5 (7)	5.3 (15)
1001-5000 บาท	9.1 (26)	18.2 (52)
5001-10000 บาท	15.4 (44)	25.6 (73)
10001-15000 บาท	1.8 (5)	7.0 (20)
15001-20000 บาท	2.1 (6)	7.0 (20)
ตั้งแต่ 20001 บาทขึ้นไป	2.1 (6)	3.9 (11)

4.12 การเปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างรายได้กับการรับรู้ลักษณะสาระสำคัญด้านสิทธิตามมาตรา 20

ผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างรายได้กับการรับรู้ลักษณะสาระสำคัญด้านสิทธิตามมาตรา 20 เมื่อเปรียบเทียบค่าความถี่ โดยกลุ่มตัวอย่างมีความรู้ระดับมาก ได้แก่ รายได้ประมาณ 5001-10000 บาท ร้อยละ 23.2 รองลงมา รายได้ประมาณ 1001-5000 บาท ร้อยละ 19.6 และกลุ่มตัวอย่างมีระดับการรับรู้ระดับน้อย ได้แก่ รายได้ประมาณ 5001-10000 บาท ร้อยละ 17.9 รองลงมา รายได้ประมาณ 1001-5000 บาท ร้อยละ 7.7 เมื่อทดสอบความสัมพันธ์พบว่า รายได้มีความสัมพันธ์กับการรับรู้ลักษณะสาระสำคัญด้านสิทธิตามมาตรา 20 ในระดับมาก (ตารางที่ 4.31)

ตารางที่ 4.31

เปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างระดับรายได้กับการรับรู้ลักษณะ
สาระสำคัญด้านสิทธิตามมาตรา 20

รายได้	ระดับมาก	ระดับน้อย
ต่ำกว่า 1000 บาท	2.8 (8)	4.9 (14)
1001-5000 บาท	19.6 (56)	7.7 (22)
5001-10000 บาท	23.2 (66)	17.9 (51)
10001-15000 บาท	5.3 (15)	3.5 (10)
15001-20000 บาท	5.3 (15)	3.9 (11)
ตั้งแต่ 20001 บาทขึ้นไป	4.2 (12)	1.8 (5)

4.13 การเปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างประเภทความพิการกับการรับรู้แนวคิดการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ

ผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างประเภทความพิการกับการรับรู้แนวคิดการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ โดยกลุ่มตัวอย่างมีความรู้ระดับน้อย ได้แก่ พิการประเภทการเคลื่อนไหว ร้อยละ 52.3 รองลงมาพิการประเภทการมองเห็น ร้อยละ 13.3 และกลุ่มตัวอย่างมีระดับการรับรู้ระดับมาก ได้แก่ พิการประเภทการได้ยิน ร้อยละ 14.0 รองลงมาพิการประเภทการเคลื่อนไหว ร้อยละ 8.4 เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ พบว่า ประเภทความพิการมีความสัมพันธ์กับการรับรู้แนวคิดการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการในระดับน้อย (ตารางที่ 4.32)

ตารางที่ 4.32

เปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างประเภทความพิการกับการรับรู้แนวคิดการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ

ประเภทความพิการ	ระดับมาก	ระดับน้อย
การมองเห็น	6.0 (17)	13.3 (38)
การได้ยิน	14.0 (40)	6.0 (17)
การเคลื่อนไหว	8.4 (24)	52.3 (149)

4.14 การเปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างประเภทความพิการกับการรับรู้วัตถุประสงค์

ผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างประเภทความพิการกับการรับรู้วัตถุประสงค์ เมื่อเปรียบเทียบค่าความถี่ โดยกลุ่มตัวอย่างมีความรู้ระดับน้อย ได้แก่ พิการประเภทการเคลื่อนไหว ร้อยละ 43.9 รองลงมาพิการประเภทการมองเห็น ร้อยละ 11.9 และกลุ่มตัวอย่างมีระดับการรับรู้ระดับมาก ได้แก่ พิการประเภทการเคลื่อนไหว ร้อยละ 16.8 รองลงมาพิการประเภท

การได้ยิน ร้อยละ 8.8 เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ พบว่า ประเภทความพิการมีความสัมพันธ์กับการรับรู้วัตถุประสงค้ในระดับน้อย (ตารางที่ 4.33)

ตารางที่ 4.33

เปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างประเภทความพิการกับการรับรู้วัตถุประสงค้

ประเภทความพิการ	ระดับมาก	ระดับน้อย
การมองเห็น	7.4 (21)	11.9 (34)
การได้ยิน	8.8 (25)	11.2 (32)
การเคลื่อนไหว	16.8 (48)	43.9 (125)

4.13 การเปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างประเภทความพิการกับการรับรู้ลักษณะสาระสำคัญด้านสิทธิตามมาตรา 20

ผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างประเภทความพิการกับการรับรู้ลักษณะสาระสำคัญด้านสิทธิตามมาตรา 20 เมื่อเปรียบเทียบค่าความถี่ โดยกลุ่มตัวอย่างมีความรู้ระดับน้อย ได้แก่ พิการประเภทการเคลื่อนไหว ร้อยละ 30.9 รองลงมาพิการประเภทการมองเห็น ร้อยละ 7.7 และกลุ่มตัวอย่างมีระดับการรับรู้ระดับมาก ได้แก่ พิการประเภทการเคลื่อนไหว ร้อยละ 29.8 รองลงมาพิการประเภทการได้ยิน ร้อยละ 18.9 เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ พบว่า ประเภทความพิการมีความสัมพันธ์กับการรับรู้ลักษณะสาระสำคัญด้านสิทธิตามมาตรา 20 ในระดับมาก (ตารางที่ 4.34)

ตารางที่ 4.34

เปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างประเภทความพิการกับการรับรู้ลักษณะ

สาระสำคัญด้านสิทธิตามมาตรา 20

ประเภทความพิการ	ระดับมาก	ระดับน้อย
การมองเห็น	11.6 (33)	7.7 (22)
การได้ยิน	18.9 (54)	1.1 (3)
การเคลื่อนไหว	29.8 (85)	30.9 (88)

**ส่วนที่ 5 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างข้อมูลส่วนบุคคลกับ
ความคิดเห็นต่อสิทธิตามมาตรา 20 แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริม
และพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550**

ในการวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างตัวแปร ผู้ศึกษาได้กำหนดข้อมูลทั่วไป ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา รายได้ และประเภทความพิการ มาเปรียบเทียบกับ การรับรู้สิทธิ ตามมาตรา 20 แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 และความคิดเห็นต่อสิทธิตามมาตรา 20 แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 โดยผู้ศึกษาได้ใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis of Variance) และการทดสอบความแตกต่างที่มีนัยสำคัญที่ 0.05 โดยการหาค่า t-test และ F-test ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

5.1 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างเพศกับความคิดเห็นต่อสิทธิบริการฟื้นฟูสมรรถภาพทางการแพทย์ ตามมาตรา 20 แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550

จากการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างเพศกับความคิดเห็นต่อสิทธิตามมาตรา 20 แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ในด้านสิทธิบริการฟื้นฟูสมรรถภาพทางการแพทย์ พบว่าเพศชายมีความคิดเห็นด้านสิทธิบริการฟื้นฟูสมรรถภาพทางการแพทย์

การแพทย์มากกว่าเพศหญิง เมื่อทำการทดสอบความแตกต่างด้วยค่าสถิติ t-test พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ 0.05 ($p=0.21$) แสดงว่าเพศที่ต่างกันมีความคิดเห็นด้านสิทธิบริการฟื้นฟูสมรรถภาพทางการแพทย์ไม่แตกต่างกัน (ตารางที่ 4.35)

ตารางที่ 4.35

ความแตกต่างระหว่างเพศกับความคิดเห็นต่อสิทธิตามมาตรา 20 แห่ง

พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550

ในด้านสิทธิบริการฟื้นฟูสมรรถภาพทางการแพทย์

เพศ	N	$\bar{X}$	S.D.	t	P
ชาย	174	0.78	0.18	1.24	0.21
หญิง	111	0.75	0.20		

5.2 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างเพศกับความคิดเห็นต่อสิทธิบริการทางการศึกษา ตามมาตรา 20 แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550

จากการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างเพศกับความคิดเห็นต่อสิทธิตามมาตรา 20 แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ในด้านสิทธิบริการทางการศึกษา พบว่าเพศชายมีความคิดเห็นด้านสิทธิบริการทางการศึกษามากกว่าเพศหญิง เมื่อทำการทดสอบความแตกต่างด้วยค่าสถิติ t-test พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ 0.05 ($p=0.21$) แสดงว่าเพศที่ต่างกันมีความคิดเห็นด้านสิทธิบริการทางการศึกษาไม่แตกต่างกัน (ตารางที่ 4.36)

ตารางที่ 4.36

ความแตกต่างระหว่างเพศกับความคิดเห็นต่อสิทธิตามมาตรา 20 แห่ง

พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการพ.ศ. 2550

ในด้านสิทธิบริการทางการศึกษา

เพศ	N	$\bar{X}$	S.D.	t	P
ชาย	174	0.78	0.18	1.24	0.21
หญิง	111	0.75	0.20		

5.3 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างเพศกับความคิดเห็นต่อสิทธิบริการฟื้นฟูสมรรถภาพด้านอาชีพ ตามมาตรา 20 แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550

จากการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างเพศกับความคิดเห็นต่อสิทธิตามมาตรา 20 แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ในด้านสิทธิบริการฟื้นฟูสมรรถภาพด้านอาชีพ พบว่าเพศชายมีความคิดเห็นด้านสิทธิบริการฟื้นฟูสมรรถภาพด้านอาชีพมากกว่าเพศหญิง เมื่อทำการทดสอบความแตกต่างด้วยค่าสถิติ t-test พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ 0.05 ($p=0.21$) แสดงว่าเพศที่ต่างกันมีความคิดเห็นด้านสิทธิบริการฟื้นฟูสมรรถภาพด้านอาชีพ ไม่แตกต่างกัน (ตารางที่ 4.37)

ตารางที่ 4.37

ความแตกต่างระหว่างเพศกับความคิดเห็นต่อสิทธิตามมาตรา 20 แห่ง

พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการพ.ศ. 2550

ในด้านสิทธิบริการฟื้นฟูสมรรถภาพด้านอาชีพ

เพศ	N	$\bar{X}$	S.D.	t	P
ชาย	174	0.78	0.18	1.24	0.21
หญิง	111	0.75	0.20		

5.4 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างเพศกับความคิดเห็นต่อสิทธิทางสังคม ตามมาตรา 20 แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550

จากการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างเพศกับความคิดเห็นต่อสิทธิตามมาตรา 20 แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ในด้านสิทธิทางสังคม พบว่าเพศชายมีความคิดเห็นด้านสิทธิทางสังคมมากกว่าเพศหญิง เมื่อทำการทดสอบความแตกต่างด้วยค่าสถิติ t-test พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ 0.05 ($p=0.21$) แสดงว่าเพศที่ต่างกันมีความคิดเห็นด้านสิทธิทางสังคม ไม่แตกต่างกัน (ตารางที่ 4.38)

ตารางที่ 4.38

ความแตกต่างระหว่างเพศกับความคิดเห็นต่อสิทธิตามมาตรา 20 แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ในด้านสิทธิทางสังคม

เพศ	N	$\bar{X}$	S.D.	t	P
ชาย	174	0.78	0.18	1.24	0.21
หญิง	111	0.75	0.20		

5.5 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างเพศกับความคิดเห็นต่อสิทธิบริการอื่น ๆ ตามมาตรา 20 แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550

จากการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างเพศกับความคิดเห็นต่อสิทธิตามมาตรา 20 แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ในด้านสิทธิบริการอื่น ๆ พบว่าเพศชายมีความคิดเห็นด้านสิทธิบริการอื่น ๆ มากกว่าเพศหญิง เมื่อทำการทดสอบความแตกต่างด้วยค่าสถิติ t-test พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ 0.05 ($p=0.21$) แสดงว่าเพศที่ต่างกันมีความคิดเห็นด้านสิทธิบริการอื่น ๆ ไม่แตกต่างกัน (ตารางที่ 4.39)

ตารางที่ 4.39

ความแตกต่างระหว่างเพศกับความคิดเห็นต่อสิทธิตามมาตรา 20 แห่ง

พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการพ.ศ. 2550

ในด้านสิทธิบริการอื่น ๆ

เพศ	N	$\bar{X}$	S.D.	t	P
ชาย	174	0.78	0.18	1.24	0.21
หญิง	111	0.75	0.20		

5.6 เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างอายุกับความคิดเห็นต่อสิทธิตามมาตรา 20 แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ในด้านสิทธิบริการฟื้นฟูสมรรถภาพทางการแพทย์

การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างอายุกับความคิดเห็นต่อสิทธิตามมาตรา 20 แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ในด้านสิทธิบริการฟื้นฟูสมรรถภาพทางการแพทย์ พบว่า ช่วงอายุระหว่าง 31-40 ปี และอายุ 51 ปีขึ้นไป มีค่าเฉลี่ย 3.8 สูงกว่าช่วงอายุอื่น ๆ รองลงมาคือ อายุต่ำกว่า 20 ปี มีค่าเฉลี่ย 3.6 อายุ 21-30 ปี มีค่าเฉลี่ย 3.4 ในขณะที่อายุ 41-50 ปี มีค่าเฉลี่ย 3.3 ต่ำที่สุด เมื่อนำมาทดสอบความแตกต่างระหว่างอายุกับความคิดเห็นต่อสิทธิตามมาตรา 20 แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ในด้านสิทธิบริการฟื้นฟูสมรรถภาพทางการแพทย์ โดยทดสอบด้วยค่าสถิติ F-test พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุแตกต่างกัน มีความคิดเห็นในด้านสิทธิการบริการฟื้นฟูสมรรถภาพทางการแพทย์แตกต่างกัน ($P= 0.00$) ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 (ตารางที่ 4.40)

ตารางที่ 4.40

ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างอายุกับต่อความคิดเห็น

ต่อสิทธิตามมาตรา 20 แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนา

คุณภาพชีวิตคนพิการพ.ศ. 2550 ในด้านสิทธิ

บริการฟื้นฟูสมรรถภาพทางการแพทย์

ช่วงอายุ	N	$\bar{X}$	S.D.
ต่ำกว่า 20 ปี	7	3.6	0.7
21-30 ปี	32	3.4	1.0
31-40 ปี	73	3.8	1.0
41-50 ปี	106	3.3	0.9
51 ปีขึ้นไป	67	3.8	1.0
รวม	285	3.6	1.0

ตารางที่ 4.41

วิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างอายุกับ

ความคิดเห็นต่อสิทธิตามมาตรา 20 แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริมและ

พัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการพ.ศ. 2550 ในด้านสิทธิ

บริการฟื้นฟูสมรรถภาพทางการแพทย์

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	4	15.0	3.7	3.7	0.00*
ภายในกลุ่ม	280	280.0	1.0		
รวม	284	295.0			

*P<0.05

5.7 การเปรียบเทียบรายคู่ระหว่างอายุกับความคิดเห็นต่อสิทธิบริการฟื้นฟูสมรรถภาพทางการแพทย์

การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างอายุกับความคิดเห็นต่อสิทธิบริการฟื้นฟูสมรรถภาพทางการแพทย์ เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ย พบว่า อายุ 31- 40 ปี และ 50 ปีขึ้นไป มีค่าเฉลี่ย 3.86 สูงกว่าช่วงอายุอื่น ๆ รองลงมาคือ ช่วงอายุต่ำกว่า 20 ปี มีค่าเฉลี่ย 3.68 ในขณะที่ช่วงอายุ 21-30 ปี มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด 3.44 เมื่อนำมาทดสอบค่าความแตกต่างระหว่างอายุกับความคิดเห็นต่อสิทธิบริการฟื้นฟูสมรรถภาพทางการแพทย์ โดยทดสอบด้วยสถิติ F-test พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีช่วงการศึกษาที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อสิทธิบริการฟื้นฟูสมรรถภาพทางการแพทย์แตกต่างกัน ($P=0.00$) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (ตารางที่ 4.42)

ตารางที่ 4.42

การเปรียบเทียบรายคู่ของอายุของกลุ่มตัวอย่างกับความคิดเห็นต่อสิทธิบริการฟื้นฟูสมรรถภาพทางการแพทย์

อายุ	$\bar{X}$	ต่ำกว่า 20 ปี	21-30 ปี	31-40 ปี	41-50 ปี	50 ปีขึ้นไป
		3.68	3.44	3.86	3.38	3.86
ต่ำกว่า 20 ปี	3.68	-	.24	.18	.30	.18
21-30 ปี	3.44		-	.42	.06	.42
31-40 ปี	3.86			-	.47*	.01
41-50 ปี	3.38				-	.48
50 ปีขึ้นไป	3.86					-

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

5.8 เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างอายุกับความคิดเห็นต่อสิทธิตามมาตรา 20 แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ในด้านสิทธิบริการทางการศึกษา

การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างอายุกับความคิดเห็นต่อสิทธิตามมาตรา 20 แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ในด้านสิทธิบริการทางการศึกษา พบว่า อายุต่ำกว่า 20 ปี และอายุ 51 ปีขึ้นไป มีค่าเฉลี่ย 3.8 สูงกว่าช่วงอายุอื่น ๆ รองลงมาคือ อายุ 31-40 ปี มีค่าเฉลี่ย 3.6 อายุ 41-50 ปี มีค่าเฉลี่ย 3.4 ในขณะที่อายุ 21-30 ปี มีค่าเฉลี่ย 3.2 ต่ำที่สุด เมื่อนำมาทดสอบความแตกต่างระหว่างอายุกับความคิดเห็นต่อสิทธิตามมาตรา 20 แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ในด้านสิทธิบริการทางการศึกษา โดยทดสอบด้วยค่าสถิติ F-test พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุแตกต่างกัน มีความคิดเห็นในด้านสิทธิบริการทางการศึกษาแตกต่างกัน ($P = 0.05$) ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 (ตารางที่ 4.43)

ตารางที่ 4.43

ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างอายุกับความคิดเห็นต่อ
สิทธิตามมาตรา 20 แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพ
ชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ในด้านสิทธิบริการ
ทางการศึกษา

ช่วงอายุ	N	$\bar{X}$	S.D.
ต่ำกว่า 20 ปี	7	3.8	0.7
21-30 ปี	32	3.2	1.0
31-40 ปี	73	3.6	1.2
41-50 ปี	105	3.4	0.9
51 ปีขึ้นไป	67	3.8	1.0
รวม	284	3.5	1.0

ตารางที่ 4.44

วิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างอายุ
 ของกลุ่มตัวอย่างกับความคิดเห็นต่อสิทธิตามมาตรา 20 แห่ง
 พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ
 พ.ศ. 2550 ในด้านสิทธิบริการ
 ทางการศึกษา

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	4	10.9	2.7	2.3	0.05
ภายในกลุ่ม	279	322.3	1.1		
รวม	283	333.3			

*P<0.05

5.9 เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างอายุกับความคิดเห็นต่อสิทธิตามมาตรา 20 แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ในด้านสิทธิบริการฟื้นฟูสมรรถภาพทางด้านอาชีพ

การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างอายุกับความคิดเห็นต่อสิทธิตามมาตรา 20 แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ในด้านสิทธิบริการฟื้นฟูสมรรถภาพด้านอาชีพ พบว่า ช่วงอายุระหว่าง 31-40 ปี มีค่าเฉลี่ย 3.6 สูงกว่าช่วงอายุอื่น ๆ รองลงมาคือ อายุ 51 ปีขึ้นไป มีค่าเฉลี่ย 3.5 อายุ 21-30 ปี มีค่าเฉลี่ย 3.4 ในขณะที่อายุ ต่ำกว่า 20 ปี และอายุ 41-50 ปี มีค่าเฉลี่ย 3.2 ต่ำที่สุด เมื่อนำมาทดสอบความแตกต่างระหว่างอายุกับความคิดเห็นต่อสิทธิตามมาตรา 20 แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ในด้านสิทธิบริการฟื้นฟูสมรรถภาพด้านอาชีพ โดยทดสอบด้วยค่าสถิติ F-test พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุแตกต่างกัน มีความคิดเห็นในด้านสิทธิบริการฟื้นฟูสมรรถภาพด้านอาชีพ ไม่แตกต่างกัน (P= 0.05) ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 (ตารางที่ 4.45)

ตารางที่ 4.45

ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคนพิการที่มีช่วงอายุต่างกัน
ต่อความคิดเห็นต่อสิทธิตามมาตรา 20 แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริม
และพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการพ.ศ. 2550 ในด้าน
สิทธิบริการฟื้นฟูสมรรถภาพด้านอาชีพ

ช่วงอายุ	N	$\bar{X}$	S.D.
ต่ำกว่า 20 ปี	7	3.2	0.5
21-30 ปี	32	3.4	0.8
31-40 ปี	73	3.6	1.0
41-50 ปี	106	3.2	0.8
51 ปีขึ้นไป	67	3.5	0.9
รวม	285	3.4	0.9

ตารางที่ 4.46

วิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างอายุ
ของกลุ่มตัวอย่างกับความคิดเห็นต่อสิทธิตามมาตรา 20 แห่ง
พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ
พ.ศ. 2550 ในด้านสิทธิบริการฟื้นฟู
สมรรถภาพด้านอาชีพ

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	6.6	4	1.6	1.9	0.09
ภายในกลุ่ม	233.7	280	0.8		
รวม	240.3	284			

5.10 เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างอายุกับความคิดเห็นต่อสิทธิตามมาตรา 20 แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ในด้านสิทธิทางสังคม

การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างอายุกับความคิดเห็นต่อสิทธิตามมาตรา 20 แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ในด้านสิทธิทางสังคม พบว่า ช่วงอายุ 51 ปีขึ้นไป มีค่าเฉลี่ย 3.7 สูงที่สุด รองลงมาคือ อายุ 31-40 ปี มีค่าเฉลี่ย 3.6 อายุต่ำกว่า 20 ปี มีค่าเฉลี่ย 3.5 อายุ 21-30 ปี มีค่าเฉลี่ย 3.4 ในขณะที่อายุ 41-50 ปี มีค่าเฉลี่ย 3.2 น้อยที่สุด เมื่อนำมาทดสอบความแตกต่างระหว่างอายุกับความคิดเห็นต่อสิทธิตามมาตรา 20 แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ในด้านสิทธิทางสังคม โดยทดสอบด้วย ค่าสถิติ F-test พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุแตกต่างกัน มีความคิดเห็นในด้านสิทธิทางสังคม ไม่แตกต่างกัน ($P = 0.09$) ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 (ตารางที่ 4.47)

ตารางที่ 4.47

ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่างที่มีช่วงอายุต่างกัน
ต่อความคิดเห็นต่อสิทธิตามมาตรา 20 แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริมและ
พัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการพ.ศ. 2550
ในด้านสิทธิทางสังคม

ช่วงอายุ	N	$\bar{X}$	S.D.
ต่ำกว่า 20 ปี	7	3.5	0.8
21-30 ปี	32	3.4	0.9
31-40 ปี	73	3.6	1.2
41-50 ปี	106	3.2	0.9
51 ปีขึ้นไป	67	3.7	1.0
รวม	285	3.4	1.0

ตารางที่ 4.48

วิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างอายุ
ของกลุ่มตัวอย่างกับความคิดเห็นต่อสิทธิตามมาตรา 20 แห่ง
พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ
พ.ศ. 2550 ในด้านสิทธิทางสังคม

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	11.9	4	2.9	2.7	0.02*
ภายในกลุ่ม	301.5	280	1.0		
รวม	313.4	284			

*P<0.05

5.11 การเปรียบเทียบรายคู่ระหว่างอายุกับความคิดเห็นต่อสิทธิทางสังคม

การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างอายุของกลุ่มตัวอย่างกับความคิดเห็นต่อสิทธิทางสังคม เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ย พบว่า อายุ 50 ปีขึ้นไป มีค่าเฉลี่ย 3.74 สูงกว่าช่วงอายุอื่น ๆ รองลงมาคือ ช่วงอายุต่ำกว่า 31-40 ปี มีค่าเฉลี่ย 3.60 ในขณะที่ช่วงอายุ 41-50 ปี มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด 3.23 เมื่อนำมาทดสอบค่าความแตกต่างระหว่างอายุกับความคิดเห็นต่อสิทธิทางสังคม โดยทดสอบด้วยสถิติ F-test พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีช่วงการศึกษาที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อสิทธิทางสังคมแตกต่างกัน (P=0.2) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (ตารางที่ 4.49)

ตารางที่ 4.49

การเปรียบเทียบรายคู่ของอายุของกลุ่มตัวอย่างกับความคิดเห็น
ต่อสิทธิทางสังคม

อายุ	$\bar{X}$	ต่ำกว่า 20 ปี	21-30 ปี	31-40 ปี	41-50 ปี	50 ปี ขึ้นไป
		3.51	3.46	3.60	3.23	3.74
ต่ำกว่า 20 ปี	3.51	-	.05	.09	.28	.23
21-30 ปี	3.46		-	.14	.23	.28
31-40 ปี	3.60			-	.37	.14
41-50 ปี	3.23				-	.51*
50 ปี ขึ้นไป	3.74					-

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

5.12 เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างอายุกับความคิดเห็นต่อสิทธิตามมาตรา 20 แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ในด้านสิทธิบริการอื่น ๆ

การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างอายุกับความคิดเห็นต่อสิทธิตามมาตรา 20 แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ในด้านสิทธิบริการอื่น ๆ พบว่า ช่วงอายุต่ำกว่า 20 ปี มีค่าเฉลี่ย 3.6 สูงที่สุด รองลงมาคือ อายุ 31-40 ปี มีค่าเฉลี่ย 3.4 อายุ 51 ปี ขึ้นไป มีค่าเฉลี่ย 3.3 อายุ 21-30 ปี มีค่าเฉลี่ย 3.1 ในขณะที่อายุ 41-50 ปี มีค่าเฉลี่ย 3.0 ต่ำที่สุด เมื่อนำมาทดสอบความแตกต่างระหว่างอายุกับความคิดเห็นต่อสิทธิตามมาตรา 20 แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ในด้านสิทธิบริการอื่น ๆ โดยทดสอบด้วย ค่าสถิติ F-test พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุแตกต่างกัน มีความคิดเห็นในด้านสิทธิบริการอื่น ๆ ไม่แตกต่างกัน ($P = 0.06$) ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 (ตารางที่ 4.50)

ตารางที่ 4.50

ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่างที่มีช่วงอายุต่างกัน
ต่อความคิดเห็นต่อสิทธิ ตามมาตรา 20 แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริม
และพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550
ในด้านสิทธิบริการอื่น ๆ

ช่วงอายุ	N	$\bar{X}$	S.D.
ต่ำกว่า 20 ปี	7	3.6	0.6
21-30 ปี	32	3.1	0.9
31-40 ปี	73	3.4	1.2
41-50 ปี	106	3.0	0.9
51 ปีขึ้นไป	67	3.3	1.0
รวม	285	3.2	1.0

ตารางที่ 4.51

วิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างอายุ
 ของกลุ่มตัวอย่างกับความคิดเห็นต่อสิทธิตามมาตรา 20 แห่ง
 พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ
 พ.ศ. 2550 ในด้านสิทธิบริการอื่น ๆ

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	9.5	4	2.4	2.2	0.06
ภายในกลุ่ม	298.7	280	1.0		
รวม	308.3	284			

5.13 เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างระดับการศึกษากับความคิดเห็นต่อสิทธิตามมาตรา 20 แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ในด้านสิทธิการฟื้นฟูสมรรถภาพทางการแพทย์

การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างระดับการศึกษากับความคิดเห็นต่อสิทธิตามมาตรา 20 แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ในด้านสิทธิการฟื้นฟูสมรรถภาพทางการแพทย์ พบว่า ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี มีค่าเฉลี่ย 4.8 สูงที่สุด รองลงมาคือ ระดับ ปวช. มีค่าเฉลี่ย 4.0 ระดับปริญญาตรี มีค่าเฉลี่ย 3.8 ระดับไม่ได้ศึกษา มีค่าเฉลี่ย 3.7 ระดับมัธยมศึกษา มีค่าเฉลี่ย 3.6 ระดับ ปวส. มีค่าเฉลี่ย 3.5 ระดับ ในขณะที่ระดับประถมศึกษา มีค่าเฉลี่ย 3.4 ต่ำที่สุด เมื่อนำมาทดสอบความแตกต่างระหว่างอายุกับความคิดเห็นต่อสิทธิตามมาตรา 20 แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ในด้านสิทธิการฟื้นฟูสมรรถภาพทางการแพทย์ โดยทดสอบด้วยค่าสถิติ F-test พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุแตกต่างกัน มีความคิดเห็นในด้านสิทธิการฟื้นฟูสมรรถภาพทางการแพทย์ไม่แตกต่างกัน ($P = 0.06$) ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 (ตารางที่ 4.52)

ตารางที่ 4.52

ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษา
ต่างกันต่อความคิดเห็นต่อสิทธิตามมาตรา 20 แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริม
และพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการพ.ศ. 2550 ในด้านสิทธิ
การฟื้นฟูสมรรถภาพทางการแพทย์

ระดับการศึกษา	N	$\bar{X}$	S.D.
ไม่ได้ศึกษา	29	3.7	0.7
ประถมศึกษา	98	3.4	1.1
มัธยมศึกษา	102	3.6	0.9
ปวช.	13	4.0	0.8
ปวส.	11	3.5	1.3
ปริญญาตรี	25	3.8	0.7
สูงกว่าปริญญาตรี	7	4.8	0.2
รวม	285	3.6	1.0

ตารางที่ 4.53

วิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างระดับ
การศึกษาของกลุ่มตัวอย่างกับความคิดเห็นต่อสิทธิตาม
มาตรา 20 แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพ
ชีวิตคนพิการพ.ศ. 2550 ในด้านสิทธิการฟื้นฟู
สมรรถภาพทางการแพทย์

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	17.9	6	2.9	3.0	0.00*
ภายในกลุ่ม	277.0	278	0.9		
รวม	295.0	284			

*P<0.05

5.14 เปรียบเทียบรายคู่ระหว่างระดับการศึกษากับความคิดเห็นต่อสิทธิตามมาตรา 20 แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ในด้านสิทธิการฟื้นฟูสมรรถภาพทางการแพทย์

การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่างกับความคิดเห็นต่อสิทธิบริการฟื้นฟูสมรรถภาพทางการแพทย์ เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ย พบว่า ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี มีค่าเฉลี่ย 4.89 สูงกว่าระดับการศึกษาช่วงอื่น ๆ รองลงมาคือ ระดับการศึกษา ปวช. มีค่าเฉลี่ย 4.02 ในขณะที่ไม่ได้รับการศึกษา มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด 3.37 เมื่อนำมาทดสอบค่าความแตกต่างระหว่างการศึกษากับความคิดเห็นต่อสิทธิบริการฟื้นฟูสมรรถภาพทางการแพทย์ โดยทดสอบด้วยสถิติ F-test พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีช่วงการศึกษาที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อสิทธิบริการฟื้นฟูสมรรถภาพทางการแพทย์แตกต่างกัน ($P=0.00$) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (ตารางที่ 4.54)

ตารางที่ 4.54

การเปรียบเทียบรายคู่ของระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่างกับ
ความคิดเห็นต่อสิทธิบริการฟื้นฟูสมรรถภาพ
ทางการแพทย์

ระดับการศึกษา	$\bar{X}$	ไม่ได้ศึกษา	ประถมศึกษา	มัธยมศึกษา	ปวช.	ปวส.	ปริญญาตรี	สูงกว่าปริญญาตรี
		3.37	3.43	3.62	4.02	3.53	3.80	4.89
ไม่ได้ศึกษา	3.37	-	.03	.12	.29	.16	.07	1.16
ประถมศึกษา	3.43		-	.18	.59	.13	.07	1.46*
มัธยมศึกษา	3.62			-	.40	.05	.18	1.28
ปวช.	4.02				--	.45	.22	.87
ปวส.	3.53					-	.23	1.32
ปริญญาตรี	3.80						-	1.09
สูงกว่าปริญญาตรี	4.89							-

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

5.15 เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างระดับการศึกษากับความคิดเห็นต่อสิทธิตาม มาตรา 20 แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ในด้าน สิทธิบริการทางการศึกษา

การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างระดับการศึกษากับความคิดเห็นต่อสิทธิตาม
มาตรา 20 แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ในด้านสิทธิบริการ
ทางการศึกษา พบว่า ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี มีค่าเฉลี่ย 4.7 สูงที่สุด รองลงมาคือ
ระดับปริญญาตรี และระดับ ปวช. มีค่าเฉลี่ย 3.9 ระดับไม่ได้ศึกษา มีค่าเฉลี่ย 3.7 ระดับ
มัธยมศึกษา มีค่าเฉลี่ย 3.5 ระดับประถมศึกษา มีค่าเฉลี่ย 3.4 ในขณะที่ระดับ ปวส. มีค่าเฉลี่ย 3.2
ต่ำที่สุด เมื่อนำมาทดสอบความแตกต่างระหว่างอายุกับความคิดเห็นต่อสิทธิตามมาตรา 20 แห่ง
พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ในด้านสิทธิบริการทางการศึกษา โดย
ทดสอบด้วยค่าสถิติ F-test พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุแตกต่างกัน มีความคิดเห็นในด้านสิทธิ
บริการทางการศึกษาแตกต่างกัน ($P = 0.00$) ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 (ตารางที่ 4.55)

ตารางที่ 4.55

ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษา
ต่างกันต่อความคิดเห็นต่อสิทธิตามมาตรา 20 แห่ง พ.ร.บ.
ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550
ในด้านสิทธิบริการทางการศึกษา

ระดับการศึกษา	N	$\bar{X}$	S.D.
ไม่ได้ศึกษา	29	3.7	1.0
ประถมศึกษา	97	3.4	1.1
มัธยมศึกษา	102	3.5	1.0
ปวช.	13	3.9	0.7
ปวส.	11	3.2	1.2
ปริญญาตรี	25	3.9	1.0
สูงกว่าปริญญาตรี	7	4.7	0.6
รวม	284	3.5	1.0

ตารางที่ 4.56

วิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่าง
ระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่างกับความคิดเห็นต่อสิทธิ
ตามมาตรา 20 แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนา
คุณภาพชีวิตคนพิการพ.ศ. 2550 ใน
ด้านสิทธิบริการทางการศึกษา

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	19.9	6	3.3	2.9	0.00*
ภายในกลุ่ม	313.3	277	1.1		
รวม	333.3	283			

*P<0.05

5.16 เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างอายุกับความคิดเห็นต่อสิทธิตามมาตรา 20 แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ในด้านสิทธิบริการฟื้นฟูสมรรถภาพด้านอาชีพ

การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างระดับการศึกษากับความคิดเห็นต่อสิทธิตามมาตรา 20 แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ในด้านสิทธิบริการฟื้นฟูสมรรถภาพด้านอาชีพ พบว่า ระดับปริญญาตรี มีค่าเฉลี่ย 4.4 สูงที่สุด รองลงมาคือ ระดับไม่ได้ศึกษา มีค่าเฉลี่ย 3.7 ระดับ ปวช. มีค่าเฉลี่ย 3.6 ระดับ ปวส. และสูงกว่าปริญญาตรี มีค่าเฉลี่ย 3.4 ระดับมัธยมศึกษา มีค่าเฉลี่ย 3.3 ในขณะที่ระดับประถมศึกษา มีค่าเฉลี่ย 3.2 ต่ำที่สุด เมื่อนำมาทดสอบความแตกต่างระหว่างอายุกับความคิดเห็นต่อสิทธิตามมาตรา 20 แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ในด้านสิทธิบริการฟื้นฟูสมรรถภาพด้านอาชีพ โดยทดสอบด้วยค่าสถิติ F-test พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุแตกต่างกัน มีความคิดเห็นในด้านสิทธิบริการฟื้นฟูสมรรถภาพด้านอาชีพแตกต่างกัน (P= 0.00) ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 (ตารางที่ 4.57)

ตารางที่ 4.57

ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษา
ต่างกันต่อความคิดเห็นต่อสิทธิตามมาตรา 20 แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริม
และพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการพ.ศ. 2550 ในด้าน
สิทธิบริการฟื้นฟูสมรรถภาพด้านอาชีพ

ระดับการศึกษา	N	$\bar{X}$	S.D.
ไม่ได้ศึกษา	29	3.7	0.9
ประถมศึกษา	98	3.2	0.9
มัธยมศึกษา	102	3.3	0.9
ปวช.	13	3.6	0.5
ปวส.	11	3.4	0.6
ปริญญาตรี	25	4.4	0.6
สูงกว่าปริญญาตรี	7	3.4	0.5
รวม	285	3.5	0.9

ตารางที่ 4.58

วิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่าง
ระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่างกับความคิดเห็นต่อสิทธิ
ตามมาตรา 20 แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนา
คุณภาพชีวิตคนพิการพ.ศ. 2550 ในด้านสิทธิ
บริการฟื้นฟูสมรรถภาพด้านอาชีพ

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	15.6	6	2.6	3.2	0.00*
ภายในกลุ่ม	224.6	278	0.8		
รวม	240.3	284			

*P<0.05

5.17 เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างระดับการศึกษากับความคิดเห็นต่อสิทธิตาม มาตรา 20 แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ในด้าน สิทธิทางสังคม

การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างระดับการศึกษากับความคิดเห็นต่อสิทธิตาม
มาตรา 20 แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ในด้านสิทธิทาง
สังคม พบว่า ระดับสูงกว่าปริญญาตรี มีค่าเฉลี่ย 4.9 สูงที่สุด รองลงมาคือ ระดับ ปวส. และ
ปริญญาตรี มีค่าเฉลี่ย 3.8 ระดับไม่ได้ศึกษา มีค่าเฉลี่ย 3.5 ในขณะที่ระดับประถมศึกษา ระดับ
มัธยมศึกษา และระดับ ปวช. มีค่าเฉลี่ย 3.3 ต่ำที่สุด เมื่อนำมาทดสอบความแตกต่างระหว่างอายุ
กับความคิดเห็นต่อสิทธิตามมาตรา 20 แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ.
2550 ในด้านสิทธิทางสังคม โดยทดสอบด้วยค่าสถิติ F-test พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุแตกต่างกัน
มีความคิดเห็นในด้านสิทธิทางสังคมแตกต่างกัน ($P=0.00$) ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 (ตารางที่ 4.59)

ตารางที่ 4.59

ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับ
การศึกษาต่างกันต่อความคิดเห็นต่อสิทธิตามมาตรา 20
แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิต
คนพิการ พ.ศ. 2550 ในด้าน
สิทธิทางสังคม

ระดับการศึกษา	N	$\bar{X}$	S.D.
ไม่ได้ศึกษา	29	3.5	1.0
ประถมศึกษา	98	3.3	1.0
มัธยมศึกษา	102	3.3	1.0
ปวช.	13	3.3	0.8
ปวส.	11	3.8	0.5
ปริญญาตรี	25	3.8	0.8
สูงกว่าปริญญาตรี	7	4.9	0.2
รวม	285	3.4	1.0

ตารางที่ 4.60

วิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างระดับ
การศึกษาของกลุ่มตัวอย่างกับความคิดเห็นต่อสิทธิตามมาตรา 20
แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิต
คนพิการพ.ศ. 2550 ในด้าน
สิทธิทางสังคม

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	23.4	6	3.9	3.7	0.00*
ภายในกลุ่ม	290.0	278	1.0		
รวม	313.4	284			

*P<0.05

5.18 เปรียบเทียบรายคู่ระหว่างระดับการศึกษากับความคิดเห็นต่อสิทธิตามมาตรา 20 แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ในด้านสิทธิทางสังคม

การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่างกับความคิดเห็นต่อสิทธิบริการทางสังคม เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ย พบว่า ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี มีค่าเฉลี่ย 4.90 สูงกว่าระดับการศึกษาช่วงอื่น ๆ รองลงมาคือ ระดับการศึกษาปริญญาตรี มีค่าเฉลี่ย 3.89 ในขณะที่ระดับการศึกษาประถมศึกษา มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด 3.32 เมื่อนำมาทดสอบค่าความแตกต่างระหว่างระดับการศึกษากับความคิดเห็นต่อสิทธิบริการทางสังคม โดยทดสอบด้วยสถิติ F-test พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีช่วงการศึกษาที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อสิทธิบริการทางสังคมแตกต่างกัน (P=0.00) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (ตารางที่ 4.61)

ตารางที่ 4.61

การเปรียบเทียบรายค่าของระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่างกับ
ความคิดเห็นต่อสิทธิบริการทางสังคม

ระดับ การศึกษา	$\bar{X}$	ไม่ได้ ศึกษา	ประถม ศึกษา	มัธยม ศึกษา	ปวช.	ปวส.	ปริญญา ตรี	สูงกว่า ปริญญาตรี
		3.54	3.32	3.39	3.33	3.84	3.89	4.90
ไม่ได้ศึกษา	3.54	-	.22	.15	.21	.30	.34	1.36
ประถมศึกษา	3.32		-	.07	.01	.53	.57	1.58*
มัธยมศึกษา	3.39			-	.06	.45	.50	1.51*
ปวช.	3.33				-	.51	.56	1.57
ปวส.	3.84					-	.04	1.05
ปริญญาตรี	3.89						-	1.01
สูงกว่า ปริญญาตรี	4.90							-

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

5.19 เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างระดับการศึกษากับความเห็นต่อสิทธิตาม มาตรา 20 แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ในด้าน สิทธิบริการอื่น ๆ

การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างระดับการศึกษากับความเห็นต่อสิทธิตาม
มาตรา 20 แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ในด้านสิทธิบริการ
อื่น ๆ พบว่า ระดับสูงกว่าปริญญาตรี มีค่าเฉลี่ย 4.8 สูงที่สุด รองลงมาคือ ระดับปริญญาตรี
มีค่าเฉลี่ย 3.5 ระดับ ปวส. มีค่าเฉลี่ย 3.3 ระดับไม่ได้ศึกษา ระดับมัธยมศึกษา และระดับ ปวช.
มีค่าเฉลี่ย 3.2 ในขณะที่ระดับประถมศึกษา มีค่าเฉลี่ย 3.0 ต่ำที่สุด เมื่อนำมาทดสอบความแตกต่าง
ระหว่างอายุกับความเห็นต่อสิทธิตามมาตรา 20 แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิต
คนพิการ พ.ศ. 2550 ในด้านสิทธิบริการอื่น ๆ โดยทดสอบด้วยค่าสถิติ F-test พบว่า กลุ่มตัวอย่าง
ที่มีอายุแตกต่างกัน มีความเห็นในด้านสิทธิบริการอื่น ๆ แตกต่างกัน ($P=0.00$) ที่ระดับ
นัยสำคัญ 0.05 (ตารางที่ 4.62)

ตารางที่ 4.62

ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษา

ต่างกันต่อความคิดเห็นต่อสิทธิตามมาตรา 20 แห่ง

พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิต

คนพิการ พ.ศ. 2550 ในด้าน

สิทธิบริการอื่น ๆ

ระดับการศึกษา	N	$\bar{X}$	S.D.
ไม่ได้ศึกษา	29	3.2	1.0
ประถมศึกษา	98	3.0	1.0
มัธยมศึกษา	102	3.2	1.1
ปวช.	13	3.2	0.5
ปวส.	11	3.3	0.7
ปริญญาตรี	25	3.5	0.8
สูงกว่าปริญญาตรี	7	4.8	0.4
รวม	285	3.2	1.0

ตารางที่ 4.63

วิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างระดับ

การศึกษาของกลุ่มตัวอย่างกับความคิดเห็นต่อสิทธิตามมาตรา 20

แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ

พ.ศ. 2550 ในด้านสิทธิบริการอื่น ๆ

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	24.1	6	4.0	3.9	0.00*
ภายในกลุ่ม	284.1	278	1.0		
รวม	308.3	284			

*P<0.05

5.20 เปรียบเทียบรายคู่ระหว่างระดับการศึกษากับความคิดเห็นต่อสิทธิตามมาตรา 20 แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ในด้านสิทธิบริการอื่น ๆ

เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่างกับความคิดเห็นต่อสิทธิบริการอื่น ๆ เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ย พบว่า ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี มีค่าเฉลี่ย 4.83 สูงกว่าระดับการศึกษาช่วงอื่น ๆ รองลงมาคือ ระดับการศึกษาปริญญาตรี มีค่าเฉลี่ย 3.53 ในขณะที่ระดับการศึกษาประถมศึกษา มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด 3.03 เมื่อนำมาทดสอบค่าความแตกต่างระหว่างระดับการศึกษากับความคิดเห็นต่อสิทธิบริการอื่น ๆ โดยทดสอบด้วยสถิติ F-test พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีช่วงการศึกษาที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อสิทธิบริการอื่น ๆ แตกต่างกัน ($P=0.00$) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (ตารางที่ 4.64)

ตารางที่ 4.64

การเปรียบเทียบรายคู่ของระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่างกับ
ความคิดเห็นต่อสิทธิบริการอื่น ๆ

ระดับการศึกษา	$\bar{X}$	ไม่ได้ศึกษา	ประถมศึกษา	มัธยมศึกษา	ปวช.	ปวส.	ปริญญาตรี	สูงกว่าปริญญาตรี
		3.25	3.03	3.29	3.20	3.31	3.53	4.83
ไม่ได้ศึกษา	3.25	-	.21	.05	.05	.06	.28	1.58*
ประถมศึกษา	3.03		-	.26	.17	.27	.49	1.79*
มัธยมศึกษา	3.29			-	.09	.01	.23	1.53*
ปวช.	3.20				-	.11	.33	1.63
ปวส.	3.31					-	.22	1.52
ปริญญาตรี	3.53						-	1.30
สูงกว่าปริญญาตรี	4.83							-

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

5.21 เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างรายได้กับความคิดเห็นต่อสิทธิตามมาตรา 20 แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ในด้านสิทธิการฟื้นฟูสมรรถภาพทางการแพทย์

การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างรายได้กับความคิดเห็นต่อสิทธิตามมาตรา 20 แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ในด้านสิทธิการฟื้นฟูสมรรถภาพทางการแพทย์ พบว่า รายได้ตั้งแต่ 20001 บาทขึ้นไป มีค่าเฉลี่ย 4.3 สูงที่สุด รองลงมาคือ รายได้ 10001-15000 บาท มีค่าเฉลี่ย 4.0 รายได้ต่ำกว่า 1000 บาท และรายได้ 5001-10000 บาท มีค่าเฉลี่ย 3.5 รายได้ 1001-5000 บาท มีค่าเฉลี่ย 3.4 ในขณะที่รายได้ 15001-20000 บาท มีค่าเฉลี่ย 3.3 ต่ำที่สุด เมื่อนำมาทดสอบความแตกต่างระหว่างอายุกับความคิดเห็นต่อสิทธิตามมาตรา 20 แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ในด้านสิทธิการฟื้นฟูสมรรถภาพทางการแพทย์ โดยทดสอบด้วยค่าสถิติ F-test พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุแตกต่างกัน มีความคิดเห็นในด้านสิทธิการฟื้นฟูสมรรถภาพทางการแพทย์แตกต่างกัน ($P= 0.00$) ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 (ตารางที่ 4.65)

ตารางที่ 4.65

ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่างกันต่อความคิดเห็นต่อสิทธิตามมาตรา 20 แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ในด้านสิทธิการฟื้นฟูสมรรถภาพทางการแพทย์

รายได้	N	$\bar{X}$	S.D.
ต่ำกว่า 1000 บาท	22	3.5	0.9
1001-5000 บาท	78	3.4	0.9
5001-10000 บาท	117	3.5	1.0
10001-15000 บาท	25	4.0	1.0
ตั้งแต่ 15001-20000 บาท	26	3.3	0.9
ตั้งแต่ 20001 บาทขึ้นไป	17	4.3	0.6
รวม	285	3.6	1.0

ตารางที่ 4.66

วิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างรายได้
 ของกลุ่มตัวอย่างกับความคิดเห็นต่อสิทธิตามมาตรา 20 แห่ง
 พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ
 พ.ศ. 2550 ในด้านสิทธิการฟื้นฟูสมรรถภาพ
 ทางกาย

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	16.9	5	3.3	3.3	0.00*
ภายในกลุ่ม	278.1	279	0.9		
รวม	295.0	284			

*P<0.05

5.22 เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างรายได้กับความคิดเห็นต่อสิทธิตามมาตรา 20 แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ในด้านสิทธิบริการทางการศึกษา

การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างรายได้กับความคิดเห็นต่อสิทธิตามมาตรา 20 แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ในด้านสิทธิบริการทางการศึกษา พบว่า รายได้ 10001-15000 บาท มีค่าเฉลี่ย 4.9 สูงที่สุด รองลงมาคือ รายได้ตั้งแต่ 20001 บาทขึ้นไป มีค่าเฉลี่ย 4.5 รายได้ต่ำกว่า 1000 บาท มีค่าเฉลี่ย 3.6 รายได้ 5001-10000 บาท มีค่าเฉลี่ย 3.5 รายได้ 15001-20000 บาท มีค่าเฉลี่ย 3.4 ในขณะที่รายได้ 1001-5000 บาท มีค่าเฉลี่ย 3.3 ต่ำที่สุด เมื่อนำมาทดสอบความแตกต่างระหว่างอายุกับความคิดเห็นต่อสิทธิตามมาตรา 20 แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ในด้านสิทธิบริการทางการศึกษา โดยทดสอบด้วยค่าสถิติ F-test พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุแตกต่างกัน มีความคิดเห็นในด้านสิทธิบริการทางการศึกษาแตกต่างกัน (P= 0.00) ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 (ตารางที่ 4.67)

ตารางที่ 4.67

ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่างกัน
ต่อความคิดเห็นต่อสิทธิตามมาตรา 20 แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริมและ
พัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการพ.ศ. 2550 ในด้าน
สิทธิการฟื้นฟูสมรรถภาพทางการศึกษา

รายได้	N	$\bar{X}$	S.D.
ต่ำกว่า 1000 บาท	22	3.6	0.8
1001-5000 บาท	78	3.3	1.0
5001-10000 บาท	116	3.5	1.1
10001-15000 บาท	25	4.9	0.9
ตั้งแต่ 15001-20000 บาท	26	3.4	1.0
ตั้งแต่ 20001 บาทขึ้นไป	17	4.5	0.6
รวม	284	3.5	1.0

ตารางที่ 4.68

วิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างรายได้
ของกลุ่มตัวอย่างกับความคิดเห็นต่อสิทธิตามมาตรา 20 แห่ง
พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ
พ.ศ. 2550 ในด้านสิทธิบริการ
ทางการศึกษา

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	24.8	5	4.9	4.4	0.00
ภายในกลุ่ม	308.4	278	1.1		
รวม	333.3	283			

*P<0.05

5.23 เปรียบเทียบรายคู่ระหว่างรายได้กับความคิดเห็นต่อสิทธิตามมาตรา 20 แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ในด้านสิทธิบริการทางการศึกษา

เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างรายได้ของกลุ่มตัวอย่างกับความคิดเห็นต่อสิทธิบริการทางการศึกษา เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ย พบว่า รายได้ประมาณ 10001-15000 บาท มีค่าเฉลี่ย 3.94 สูงกว่าช่วงรายได้อื่น ๆ รองลงมาคือ รายได้ต่ำกว่า 1000 บาท มีค่าเฉลี่ย 3.68 ในขณะที่รายได้ประมาณ 1001-5000 บาท มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด 3.31 เมื่อนำมาทดสอบค่าความแตกต่างระหว่างรายได้กับความคิดเห็นต่อสิทธิบริการทางการศึกษา โดยทดสอบด้วยสถิติ F-test พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีช่วงรายได้ที่แตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อสิทธิบริการทางการศึกษาแตกต่างกัน ($P=0.00$) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (ตารางที่ 4.69)

ตารางที่ 4.69

การเปรียบเทียบรายคู่ของรายได้ของกลุ่มตัวอย่างกับความคิดเห็นต่อสิทธิบริการทางการศึกษา

รายได้	$\bar{X}$	ต่ำกว่า 1000 บาท	1001- 5000 บาท	5001- 10000 บาท	10001- 15000 บาท	15001- 20000 บาท	20001 บาทขึ้นไป
		3.68	3.31	3.55	3.94	3.44	4.52
ต่ำกว่า1000 บาท	3.68	-	.37	.13	.26	.24	.84
1001-5000 บาท	3.31		-	.24	.64	.13	1.21*
5001-10000 บาท	3.55			-	.39	.11	.97*
10001-15000 บาท	3.94				-	.51	.57
15001-20000 บาท	3.44					-	1.08
20001 บาทขึ้นไป	4.52						-

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

5.24 เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างรายได้กับความคิดเห็นต่อสิทธิตามมาตรา 20 แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ในด้านสิทธิบริการฟื้นฟูสมรรถภาพด้านอาชีพ

การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างรายได้กับความคิดเห็นต่อสิทธิตามมาตรา 20 แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ในด้านสิทธิบริการฟื้นฟูสมรรถภาพด้านอาชีพ พบว่า รายได้ตั้งแต่ 20001 บาทขึ้นไป มีค่าเฉลี่ย 4.2 รองลงมาคือ รายได้ต่ำกว่า 1000 บาท รายได้ 5001-10000 บาท รายได้ 10001-15000 บาท และรายได้ 15001-20000 บาท มีค่าเฉลี่ย 3.4 ในขณะที่รายได้ 1001-5000 บาท มีค่าเฉลี่ย 3.2 ต่ำที่สุด เมื่อนำมาทดสอบความแตกต่างระหว่างอายุกับความคิดเห็นต่อสิทธิตามมาตรา 20 แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ในด้านสิทธิบริการฟื้นฟูสมรรถภาพด้านอาชีพ โดยทดสอบด้วยค่าสถิติ F-test พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุแตกต่างกัน มีความคิดเห็นในด้านสิทธิบริการฟื้นฟูสมรรถภาพด้านอาชีพแตกต่างกัน ($P = 0.00$) ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 (ตารางที่ 4.70)

ตารางที่ 4.70

ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่างกัน
ต่อความคิดเห็นต่อสิทธิตามมาตรา 20 แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริม
และพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ในด้าน
สิทธิบริการฟื้นฟูสมรรถภาพด้านอาชีพ

รายได้	N	$\bar{X}$	S.D.
ต่ำกว่า 1000 บาท	22	3.4	0.7
1001-5000 บาท	78	3.2	0.8
5001-10000 บาท	117	3.4	1.0
10001-15000 บาท	25	3.4	0.7
ตั้งแต่ 15001-20000 บาท	26	3.4	0.7
ตั้งแต่ 20001 บาทขึ้นไป	17	4.2	0.6
รวม	285	3.4	0.9

ตารางที่ 4.71

วิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่าง
รายได้ของกลุ่มตัวอย่างกับความคิดเห็นต่อสิทธิตามมาตรา 20
แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ
พ.ศ. 2550 ในด้านสิทธิบริการฟื้นฟู
สมรรถภาพด้านอาชีพ

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	14.4	5	2.8	3.5	0.00*
ภายในกลุ่ม	225.9	279	0.8		
รวม	240.3	284			

*P<0.05

5.25 เปรียบเทียบรายคู่ระหว่างรายได้กับความคิดเห็นต่อสิทธิตามมาตรา 20 แห่ง พ.ร.บ.
ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ในด้านสิทธิบริการฟื้นฟู
สมรรถภาพทางด้านอาชีพ

เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างรายได้ของกลุ่มตัวอย่างกับความคิดเห็นต่อสิทธิ
บริการฟื้นฟูสมรรถภาพทางด้านอาชีพ เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ย พบว่า รายได้ประมาณ 20001 บาท
ขึ้นไป มีค่าเฉลี่ย 4.24 สูงกว่าช่วงรายได้อื่น ๆ รองลงมาคือ รายได้ 10001-15000 บาท มีค่าเฉลี่ย
3.48 ในขณะที่รายได้ประมาณ 1001-5000 บาท มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด 3.22 เมื่อนำมาทดสอบค่า
ความแตกต่างระหว่างรายได้กับความคิดเห็นต่อสิทธิบริการฟื้นฟูสมรรถภาพทางด้านอาชีพ โดย
ทดสอบด้วยสถิติ F-test พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีช่วงรายได้ที่แตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อสิทธิ
บริการฟื้นฟูสมรรถภาพทางด้านอาชีพแตกต่างกัน (P=0.00) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ
0.05 (ตารางที่ 4.72)

ตารางที่ 4.72

การเปรียบเทียบรายค่าของรายได้ของกลุ่มตัวอย่างกับความคิดเห็น
ต่อสิทธิบริการฟื้นฟูสมรรถภาพด้านอาชีพ

รายได้	$\bar{X}$	ต่ำกว่า 1000 บาท	1001- 5000 บาท	5001- 10000 บาท	10001- 15000 บาท	15001- 20000 บาท	20001 บาท ขึ้นไป
		3.47	3.22	3.41	3.48	3.45	4.24
ต่ำกว่า 1000 บาท	3.47	-	.24	.25	.01	.01	.77
1001-5000 บาท	3.22		-	.19	.26	.23	1.01*
5001-10000 บาท	3.41			-	.07	.04	0.82*
10001-15000 บาท	3.48				-	.03	.76
15001-20000 บาท	3.45					-	.78
20001 บาทขึ้นไป	4.24						-

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

5.26 เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างรายได้กับความคิดเห็นต่อสิทธิตามมาตรา 20 แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ในด้านสิทธิทางสังคม

การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างรายได้กับความคิดเห็นต่อสิทธิตามมาตรา 20 แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ในด้านสิทธิทางสังคม พบว่า รายได้ตั้งแต่ 20001 ขึ้นไป มีค่าเฉลี่ย 4.4 รองลงมาคือ รายได้ 10001-15000 บาท มีค่าเฉลี่ย 3.7 รายได้ ต่ำกว่า 1000 บาท และรายได้ 5001-10000 บาท มีค่าเฉลี่ย 3.5 รายได้ 15001-20000 บาท มีค่าเฉลี่ย 3.4 ในขณะที่รายได้ 1001-5000 บาท มีค่าเฉลี่ย 3.1 ต่ำที่สุด เมื่อนำมาทดสอบความแตกต่างระหว่างอายุกับความคิดเห็นต่อสิทธิตามมาตรา 20 แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ในด้านสิทธิทางสังคม โดยทดสอบด้วยค่าสถิติ F-test พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุแตกต่างกัน มีความคิดเห็นในด้านสิทธิทางสังคมแตกต่างกัน ($P=0.00$) ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 (ตารางที่ 4.73)

ตารางที่ 4.73

ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่างกัน

ต่อความคิดเห็นต่อสิทธิตามมาตรา 20 แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริม

และพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550

ในด้านสิทธิทางสังคม

รายได้	N	$\bar{X}$	S.D.
ต่ำกว่า 1000 บาท	22	3.5	0.9
1001-5000 บาท	78	3.1	1.0
5001-10000 บาท	117	3.5	1.0
10001-15000 บาท	25	3.7	0.9
ตั้งแต่ 15001-20000 บาท	26	3.4	0.9
ตั้งแต่ 20001 บาทขึ้นไป	17	4.4	0.8
รวม	285	3.4	1.0

ตารางที่ 4.74

วิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างรายได้

ของกลุ่มตัวอย่างกับความคิดเห็นต่อสิทธิตามมาตรา 20 แห่ง

พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ

พ.ศ. 2550 ในด้านสิทธิทางสังคม

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	26.1	5	5.2	5.0	0.00*
ภายในกลุ่ม	287.3	279	1.0		
รวม	313.4	284			

*P<0.05

5.27 เปรียบเทียบรายคู่ระหว่างรายได้กับความคิดเห็นต่อสิทธิตามมาตรา 20 แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ในด้านสิทธิทางสังคม

เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างรายได้ของกลุ่มตัวอย่างกับความคิดเห็นต่อสิทธิทางสังคม เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ย พบว่า รายได้ 20001 บาทขึ้นไป มีค่าเฉลี่ย 4.42 สูงกว่าช่วงรายได้อื่น ๆ รองลงมาคือ รายได้ 10001-15000 บาท มีค่าเฉลี่ย 3.72 ในขณะที่รายได้ประมาณ 1001-5000 บาท มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด 3.13 เมื่อนำมาทดสอบค่าความแตกต่างระหว่างรายได้กับความคิดเห็นต่อสิทธิทางสังคม โดยทดสอบด้วยสถิติ F-test พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีช่วงรายได้แตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อสิทธิทางสังคมแตกต่างกัน ($P=0.00$) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (ตารางที่ 4.75)

ตารางที่ 4.75

การเปรียบเทียบรายคู่ของรายได้ของกลุ่มตัวอย่างกับความคิดเห็นต่อสิทธิทางสังคม

รายได้	$\bar{X}$	ต่ำกว่า 1000 บาท	1001- 5000 บาท	5001- 10000 บาท	10001- 15000 บาท	15001- 20000 บาท	20001 บาทขึ้นไป
		3.58	3.13	3.50	3.72	3.47	4.42
ต่ำกว่า 1000 บาท	3.58	-	.45	.08	.14	.11	.84
1001-5000 บาท	3.13		-	.37	.59	.34	1.29*
5001-10000 บาท	3.50			-	.22	.02	.92*
10001-15000 บาท	3.72				-	.25	.07
15001-20000 บาท	3.47					-	.95
20001 บาทขึ้นไป	4.42						-

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

5.28 เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างรายได้กับความคิดเห็นต่อสิทธิตามมาตรา 20 แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ในด้านสิทธิบริการอื่น ๆ

การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างรายได้กับความคิดเห็นต่อสิทธิตามมาตรา 20 แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ในด้านสิทธิบริการอื่น ๆ พบว่า รายได้ตั้งแต่ 20001 บาทขึ้นไป มีค่าเฉลี่ย 4.4 รองลงมาคือ รายได้ 10001-15000 บาท มีค่าเฉลี่ย 3.4 รายได้ต่ำกว่า 1000 บาท และรายได้ 5001-10000 บาท มีค่าเฉลี่ย 3.2 ในขณะที่รายได้ 1001-5000 บาท และรายได้ 15001-20000 บาท มีค่าเฉลี่ย 3.0 ต่ำที่สุด เมื่อนำมาทดสอบความแตกต่างระหว่างอายุกับความคิดเห็นต่อสิทธิตามมาตรา 20 แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ในด้านสิทธิบริการอื่น ๆ โดยทดสอบด้วยค่าสถิติ F-test พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุแตกต่างกัน มีความคิดเห็นในด้านสิทธิบริการอื่น ๆ แตกต่างกัน ($P = 0.00$) ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 (ตารางที่ 4.76)

ตารางที่ 4.76

ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่างกันต่อ
ความคิดเห็นต่อสิทธิตามมาตรา 20 แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริมและ
พัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการพ.ศ. 2550
ในด้านสิทธิบริการอื่น ๆ

รายได้	N	$\bar{X}$	S.D.
ต่ำกว่า 1000 บาท	22	3.2	0.5
1001-5000 บาท	78	3.0	1.0
5001-10000 บาท	117	3.2	1.0
10001-15000 บาท	25	3.4	0.9
ตั้งแต่ 15001-20000 บาท	26	3.0	0.9
ตั้งแต่ 20001 บาทขึ้นไป	17	4.4	0.7
รวม	285	3.2	1.0

ตารางที่ 4.77

วิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่าง
รายได้ของกลุ่มตัวอย่างกับความคิดเห็นต่อสิทธิตาม
มาตรา 20 แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนา
คุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550
ในด้านสิทธิบริการอื่น ๆ

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	29.1	5	5.8	5.8	0.00*
ภายในกลุ่ม	279.2	279	1.0		
รวม	308.3	284			

*P<0.05

5.29 เปรียบเทียบรายคู่ระหว่างรายได้กับความคิดเห็นต่อสิทธิตามมาตรา 20 แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ในด้านสิทธิการฟื้นฟูสมรรถภาพทางการแพทย์

เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างรายได้ของกลุ่มตัวอย่างกับความคิดเห็นต่อสิทธิบริการอื่น ๆ เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ย พบว่า รายได้ 20,001 บาทขึ้นไป มีค่าเฉลี่ย 4.41 สูงกว่าช่วงรายได้อื่น ๆ รองลงมาคือ รายได้ 10,001-15,000 บาท มีค่าเฉลี่ย 3.57 ในขณะที่รายได้ประมาณ 1,001-5,000 บาท มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด 3.03 เมื่อนำมาทดสอบค่าความแตกต่างระหว่างรายได้กับความคิดเห็นต่อสิทธิบริการอื่น ๆ โดยทดสอบด้วยสถิติ F-test พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีช่วงรายได้ที่แตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อสิทธิบริการอื่น ๆ แตกต่างกัน (P=0.00) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (ตารางที่ 4.78)

ตารางที่ 4.78

การเปรียบเทียบรายคู่ของรายได้ของกลุ่มตัวอย่างกับความคิดเห็น
ต่อสิทธิบริการอื่น ๆ

รายได้	$\bar{X}$	ต่ำกว่า 1000 บาท	1001- 5000 บาท	5001- 10000 บาท	10001- 15000 บาท	15001- 20000 บาท	20001 บาทขึ้นไป
		3.29	3.03	3.23	3.57	3.06	4.41
ต่ำกว่า1000 บาท	3.29	-	.27	.06	.18	.23	1.12*
1001-5000 บาท	3.03		-	.20	.45	.04	1.39*
5001-10000 บาท	3.23			-	.24	.17	1.18*
10001-15000 บาท	3.57				-	.41	.94
15001-20000 บาท	3.06					-	1.35*
20001 บาทขึ้นไป	4.41						-

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

5.30 เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างประเภทความพิการกับความคิดเห็นต่อสิทธิตาม มาตรา 20 แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ในด้าน สิทธิการฟื้นฟูสมรรถภาพทางการแพทย์

การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างประเภทความพิการกับความคิดเห็นต่อสิทธิ
ตามมาตรา 20 แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ในด้านสิทธิ
บริการฟื้นฟูสมรรถภาพทางการแพทย์ พบว่า ความพิการทางการมองเห็น มีค่าเฉลี่ย 3.8 สูงที่สุด
รองลงมาคือ ความพิการทางการเคลื่อนไหว มีค่าเฉลี่ย 3.6 ในขณะที่ความพิการทางการได้ยิน มี
ค่าเฉลี่ย 3.3 ต่ำที่สุด เมื่อนำมาทดสอบความแตกต่างระหว่างอายุกับความคิดเห็นต่อสิทธิตาม
มาตรา 20 แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ในด้านสิทธิบริการ
ฟื้นฟูสมรรถภาพทางการแพทย์โดยทดสอบด้วยค่าสถิติ F-test พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ
แตกต่างกัน มีความคิดเห็นในด้านสิทธิบริการฟื้นฟูสมรรถภาพทางการแพทย์แตกต่างกัน ($P=$
0.01) ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 (ตารางที่ 4.79)

ตารางที่ 4.79

ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่างที่มีประเภท

ความพิการต่างกันต่อความคิดเห็นต่อสิทธิตามมาตรา 20

แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิต

คนพิการพ.ศ. 2550 ในด้านสิทธิ

บริการฟื้นฟูสมรรถภาพ

ทางการแพทย์

ประเภทความพิการ	N	$\bar{X}$	S.D.
การมองเห็น	55	3.8	1.2
การได้ยิน	57	3.3	0.8
การเคลื่อนไหว	173	3.6	0.9
รวม	285	3.6	1.0

ตารางที่ 4.80

วิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างประเภทความพิการ

ของกลุ่มตัวอย่างกับความคิดเห็นต่อสิทธิตามมาตรา 20 แห่ง

พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ

พ.ศ. 2550 ในด้านสิทธิบริการฟื้นฟู

สมรรถภาพทางการแพทย์

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	8.3	2	4.1	4.1	0.01*
ภายในกลุ่ม	286.6	282	1.0		
รวม	295.0	284			

*P<0.05

5.31 เปรียบเทียบรายคู่ระหว่างประเภทความพิการกับความคิดเห็นต่อสิทธิตามมาตรา 20 แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ในด้านสิทธิการฟื้นฟูสมรรถภาพทางการแพทย์

เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างประเภทความพิการของกลุ่มตัวอย่างกับความคิดเห็นต่อสิทธิบริการฟื้นฟูสมรรถภาพทางการแพทย์ เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ย พบว่า ประเภทความพิการทางการแพทย์มองเห็น มีค่าเฉลี่ย 3.80 สูงกว่าประเภทความพิการอื่น ๆ รองลงมาคือ ประเภทความพิการทางการเคลื่อนไหว มีค่าเฉลี่ย 3.68 ในขณะที่ประเภทความพิการทางการได้ยิน มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด 3.30 เมื่อนำมาทดสอบค่าความแตกต่างระหว่างประเภทความพิการกับความคิดเห็นต่อสิทธิบริการฟื้นฟูสมรรถภาพทางการแพทย์ โดยทดสอบด้วยสถิติ F-test พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีประเภทความพิการที่แตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อสิทธิบริการฟื้นฟูสมรรถภาพทางการแพทย์แตกต่างกัน ($P=0.01$) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (ตารางที่ 4.81)

ตารางที่ 4.81

การเปรียบเทียบรายคู่ของประเภทความพิการของกลุ่มตัวอย่างกับความคิดเห็นต่อสิทธิบริการฟื้นฟูสมรรถภาพทางการแพทย์

ประเภทของ ความพิการ	$\bar{X}$	การมองเห็น	การได้ยิน	การเคลื่อนไหว
		3.80	3.30	3.68
การมองเห็น	3.80		0.50*	
การได้ยิน	3.30	-0.50*		-0.39*
การเคลื่อนไหว	3.68		0.39*	

มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

5.32 เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างประเภทความพิการกับความคิดเห็นต่อสิทธิตาม มาตรา 20 แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ในด้าน สิทธิบริการทางการศึกษา

การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างประเภทความพิการกับความคิดเห็นต่อสิทธิ
ตามมาตรา 20 แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ในด้านสิทธิ
บริการทางการศึกษา พบว่า ความพิการทางการมองเห็น มีค่าเฉลี่ย 3.8 สูงที่สุด รองลงมาคือ
ความพิการทางการเคลื่อนไหว มีค่าเฉลี่ย 3.6 ในขณะที่ความพิการทางการได้ยิน มีค่าเฉลี่ย 3.1
ต่ำที่สุด เมื่อนำมาทดสอบความแตกต่างระหว่างอายุกับความคิดเห็นต่อสิทธิตามมาตรา 20 แห่ง
พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ในด้านสิทธิบริการทางการศึกษา โดย
ทดสอบด้วยค่าสถิติ F-test พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุแตกต่างกัน มีความคิดเห็นในด้านสิทธิ
บริการทางการศึกษาแตกต่างกัน ($P = 0.00$) ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 (ตารางที่ 4.82)

ตารางที่ 4.82

ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่างที่มีประเภท
ความพิการต่างกันต่อความคิดเห็นต่อสิทธิตามมาตรา 20
แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ
พ.ศ. 2550 ในด้านสิทธิบริการ
ทางการศึกษา

ประเภทความพิการ	N	$\bar{X}$	S.D.
การมองเห็น	55	3.8	1.2
การได้ยิน	57	3.1	0.9
การเคลื่อนไหว	172	3.6	1.0
รวม	285	3.5	1.0

ตารางที่ 4.83

วิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างประเภทความพิการ
 ของกลุ่มตัวอย่างกับความคิดเห็นต่อสิทธิตามมาตรา 20 แห่ง
 พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ
 พ.ศ. 2550 ในด้านสิทธิบริการ
 ทางการศึกษา

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	13.7	2	6.8	6.0	0.00*
ภายในกลุ่ม	319.6	281	1.1		
รวม	333.3	283			

*P<0.05

5.33 เปรียบเทียบรายคู่ระหว่างประเภทความพิการกับความคิดเห็นต่อสิทธิตามมาตรา 20 แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ในด้านสิทธิบริการทางการศึกษา

เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างประเภทความพิการของกลุ่มตัวอย่างกับความคิดเห็นต่อสิทธิบริการทางการศึกษา เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ย พบว่า ประเภทความพิการทางการมองเห็น มีค่าเฉลี่ย 3.80 สูงกว่าประเภทความพิการอื่น ๆ รองลงมาคือ ประเภทความพิการทางการเคลื่อนไหว มีค่าเฉลี่ย 3.65 ในขณะที่ประเภทความพิการทางการได้ยิน มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด 3.15 เมื่อนำมาทดสอบค่าความแตกต่างระหว่างประเภทความพิการกับความคิดเห็นต่อสิทธิบริการทางการศึกษา โดยทดสอบด้วยสถิติ F-test พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีประเภทความพิการที่ต่างกัน มีความเห็นต่อสิทธิบริการทางการศึกษาแตกต่างกัน (P=0.00) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (ตารางที่ 4.84)

ตารางที่ 4.84

การเปรียบเทียบรายค่าของประเภทความพิการของกลุ่มตัวอย่างกับ
ความคิดเห็นต่อสิทธิบริการทางการศึกษา

ประเภทของ ความพิการ	$\bar{X}$	การมองเห็น	การได้ยิน	การเคลื่อนไหว
		3.80	3.15	3.65
การมองเห็น	3.80		0.65*	
การได้ยิน	3.15	-0.65*		-0.49*
การเคลื่อนไหว	3.65		0.49*	

มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

5.34 เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างประเภทความพิการกับความคิดเห็นต่อสิทธิตาม มาตรา 20 แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ในด้าน สิทธิบริการฟื้นฟูสมรรถภาพด้านอาชีพ

การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างประเภทความพิการกับความคิดเห็นต่อสิทธิ
ตามมาตรา 20 แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ในด้านสิทธิ
บริการฟื้นฟูสมรรถภาพด้านอาชีพ พบว่า ความพิการทางการมองเห็น และความพิการทางการ
เคลื่อนไหว มีค่าเฉลี่ย 3.5 สูงที่สุด ในขณะที่ความพิการทางการได้ยิน มีค่าเฉลี่ย 3.0 ต่ำที่สุด เมื่อ
นำมาทดสอบความแตกต่างระหว่างอายุกับความคิดเห็นต่อสิทธิตามมาตรา 20 แห่ง พ.ร.บ.
ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ในด้านสิทธิบริการฟื้นฟูสมรรถภาพด้าน
อาชีพโดยทดสอบด้วยค่าสถิติ F-test พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุแตกต่างกัน มีความคิดเห็นในด้าน
สิทธิบริการฟื้นฟูสมรรถภาพด้านอาชีพแตกต่างกัน ($P= 0.00$) ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 (ตารางที่
4.85)

ตารางที่ 4.85

ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่างที่มีประเภท
 ความพิการต่างกันต่อความคิดเห็นต่อสิทธิตามมาตรา 20
 แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิต
 คนพิการพ.ศ. 2550 ในด้านสิทธิบริการ
 พื้นฟูสมรรถภาพด้านอาชีพ

ประเภทความพิการ	N	$\bar{X}$	S.D.
การมองเห็น	55	3.5	1.2
การได้ยิน	57	3.0	0.7
การเคลื่อนไหว	173	3.5	0.8
รวม	285	3.4	0.9

ตารางที่ 4.86

วิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างประเภท
 ความพิการของกลุ่มตัวอย่างกับความคิดเห็นต่อสิทธิตาม
 มาตรา 20 แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพ
 ชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ในด้านสิทธิ
 บริการฟื้นฟูสมรรถภาพ
 ด้านอาชีพ

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	11.8	2	5.9	7.3	0.00*
ภายในกลุ่ม	228.5	282	0.8		
รวม	240.3	284			

*P<0.05

5.35 เปรียบเทียบรายคู่ระหว่างประเภทความพิการกับความคิดเห็นต่อสิทธิตามมาตรา 20 แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ในด้านสิทธิบริการฟื้นฟูสมรรถภาพทางด้านอาชีพ

เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างประเภทความพิการของกลุ่มตัวอย่างกับความคิดเห็นต่อสิทธิบริการฟื้นฟูสมรรถภาพทางด้านอาชีพ เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ย พบว่า ประเภทความพิการทางการมองเห็น มีค่าเฉลี่ย 3.59 สูงกว่าประเภทความพิการอื่น ๆ รองลงมาคือ ประเภทความพิการทางการเคลื่อนไหว มีค่าเฉลี่ย 3.50 ในขณะที่ประเภทความพิการทางการได้ยิน มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด 3.02 เมื่อนำมาทดสอบค่าความแตกต่างระหว่างประเภทความพิการกับความคิดเห็นต่อสิทธิบริการฟื้นฟูสมรรถภาพทางด้านอาชีพ โดยทดสอบด้วยสถิติ F-test พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีประเภทความพิการที่แตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อสิทธิบริการฟื้นฟูสมรรถภาพทางด้านอาชีพแตกต่างกัน ($P=0.00$) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (ตารางที่ 4.87)

ตารางที่ 4.87

การเปรียบเทียบรายคู่ของประเภทความพิการของกลุ่มตัวอย่างกับความคิดเห็นต่อสิทธิบริการฟื้นฟูสมรรถภาพทางด้านอาชีพ

ประเภทของ ความพิการ	$\bar{X}$	การมองเห็น	การได้ยิน	การเคลื่อนไหว
การมองเห็น	3.59	3.59	3.02	3.50
การได้ยิน	3.02	-0.57*	0.57*	-0.48*
การเคลื่อนไหว	3.50		0.48*	

มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

5.36 เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างประเภทความพิการกับความคิดเห็นต่อสิทธิตาม มาตรา 20 แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ในด้าน สิทธิทางสังคม

การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างประเภทความพิการกับความคิดเห็นต่อสิทธิ
ตามมาตรา 20 แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ในด้านสิทธิทาง
สังคม พบว่า ความพิการทางการมองเห็น มีค่าเฉลี่ย 3.7 สูงที่สุด รองลงมาคือ ความพิการทางการ
เคลื่อนไหว มีค่าเฉลี่ย 3.5 ในขณะที่ความพิการทางการได้ยิน มีค่าเฉลี่ย 3.0 ต่ำที่สุด เมื่อนำมา
ทดสอบความแตกต่างระหว่างอายุกับความคิดเห็นต่อสิทธิตามมาตรา 20 แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริม
และพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ในด้านสิทธิทางสังคม โดยทดสอบด้วยค่าสถิติ
F-test พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุแตกต่างกัน มีความคิดเห็นในด้านสิทธิทางสังคมแตกต่างกัน
($P= 0.00$) ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 (ตารางที่ 4.88)

ตารางที่ 8.8

ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่างที่มีประเภท
ความพิการต่างกันของความคิดเห็นต่อสิทธิตามมาตรา 20
แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ
พ.ศ. 2550 ในด้านสิทธิทางสังคม

ประเภทความพิการ	N	$\bar{X}$	S.D.
การมองเห็น	55	3.7	1.1
การได้ยิน	57	3.0	0.8
การเคลื่อนไหว	173	3.5	1.0
รวม	285	3.4	1.0

ตารางที่ 4.89

วิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างประเภท
 ความพิการของกลุ่มตัวอย่างกับความคิดเห็นต่อสิทธิตาม
 มาตรา 20 แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพ
 ชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ในด้าน
 สิทธิทางสังคม

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	14.7	2	7.3	6.9	0.00*
ภายในกลุ่ม	298.7	282	1.0		
รวม	313.4	284			

*P<0.05

5.37 เปรียบเทียบรายคู่ระหว่างประเภทความพิการกับความคิดเห็นต่อสิทธิตามมาตรา 20 แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ในด้านสิทธิทางสังคม มีรายละเอียดดังนี้

เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างประเภทความพิการของกลุ่มตัวอย่างกับความคิดเห็นต่อสิทธิทางสังคม เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ย พบว่า ประเภทความพิการทางการมองเห็น มีค่าเฉลี่ย 3.79 สูงกว่าประเภทความพิการอื่น ๆ รองลงมาคือ ประเภทความพิการทางการเคลื่อนไหว มีค่าเฉลี่ย 3.51 ในขณะที่ประเภทความพิการทางการได้ยิน มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด 3.07 เมื่อนำมาทดสอบค่าความแตกต่างระหว่างประเภทความพิการกับความคิดเห็นต่อสิทธิทางสังคม โดยทดสอบด้วยสถิติ F-test พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีประเภทความพิการที่ต่างกัน มีความคิดเห็นต่อสิทธิบริการฟื้นฟูสมรรถภาพทางสังคมแตกต่างกัน (P=0.00) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (ตารางที่ 4.90)

ตารางที่ 4.90

การเปรียบเทียบรายค่าของประเภทความพิการของกลุ่มตัวอย่างกับ

ความคิดเห็นต่อสิทธิทางสังคม

ประเภทของ ความพิการ	$\bar{X}$	การมองเห็น	การได้ยิน	การเคลื่อนไหว
		3.79	3.07	3.51
การมองเห็น	3.79		0.71*	
การได้ยิน	3.07	-0.71*		-0.44*
การเคลื่อนไหว	3.51		0.44*	

มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

5.38 เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างประเภทความพิการกับความคิดเห็นต่อสิทธิตาม มาตรา 20 แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ในด้าน สิทธิบริการอื่น ๆ

การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างประเภทความพิการกับความคิดเห็นต่อสิทธิ
ตามมาตรา 20 แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ในด้านสิทธิ
บริการอื่น ๆ พบว่า ความพิการทางการมองเห็น มีค่าเฉลี่ย 3.4 สูงที่สุด รองลงมาคือ ความพิการ
ทางการเคลื่อนไหว มีค่าเฉลี่ย 3.3 ในขณะที่ความพิการทางการได้ยิน มีค่าเฉลี่ย 2.8 ต่ำที่สุด เมื่อ
นำมาทดสอบความแตกต่างระหว่างอายุกับความคิดเห็นต่อสิทธิตามมาตรา 20 แห่ง พ.ร.บ.
ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ในด้านสิทธิบริการอื่น ๆ โดยทดสอบด้วย
ค่าสถิติ F-test พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุแตกต่างกัน มีความคิดเห็นในด้านสิทธิบริการอื่น ๆ
แตกต่างกัน ($P = 0.00$) ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 (ตารางที่ 4.91)

ตารางที่ 4.91

ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่างที่มีประเภท

ความพิการต่างกันต่อความคิดเห็นต่อสิทธิตามมาตรา 20

แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพ

ชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ใน

ด้านสิทธิบริการอื่น ๆ

ประเภทความพิการ	N	$\bar{X}$	S.D.
การมองเห็น	55	3.4	1.1
การได้ยิน	57	2.8	0.8
การเคลื่อนไหว	173	3.3	1.0
รวม	285	3.2	1.0

ตารางที่ 4.92

วิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างประเภทความพิการ

ของกลุ่มตัวอย่างกับความคิดเห็นต่อสิทธิตามมาตรา 20

แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ

พ.ศ. 2550 ในด้านสิทธิบริการอื่น ๆ

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	13.0	2	6.5	6.2	0.00*
ภายในกลุ่ม	295.2	282	1.0		
รวม	308.3	284			

*P<0.05

5.39 เปรียบเทียบรายคู่ระหว่างประเภทความพิการกับความคิดเห็นต่อสิทธิตามมาตรา 20 แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ในด้านสิทธิทางสังคม

เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างประเภทความพิการของกลุ่มตัวอย่างกับความคิดเห็นต่อสิทธิบริการอื่น ๆ เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ย พบว่า ประเภทความพิการทางการมองเห็น มีค่าเฉลี่ย 3.46 สูงกว่าประเภทความพิการอื่น ๆ รองลงมาคือ ประเภทความพิการทางการเคลื่อนไหว มีค่าเฉลี่ย 3.33 ในขณะที่ประเภทความพิการทางการได้ยิน มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด 2.84 เมื่อนำมาทดสอบค่าความแตกต่างระหว่างประเภทความพิการกับความคิดเห็นต่อสิทธิบริการอื่น ๆ โดยทดสอบด้วยสถิติ F-test พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีประเภทความพิการที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อสิทธิบริการอื่น ๆ แตกต่างกัน ($P=0.00$) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (ตารางที่ 4.93)

ตารางที่ 4.93

การเปรียบเทียบรายคู่ของประเภทความพิการของกลุ่มตัวอย่างกับความคิดเห็นต่อสิทธิบริการอื่น ๆ

ประเภทของความพิการ	$\bar{X}$	การมองเห็น	การได้ยิน	การเคลื่อนไหว
		3.46	2.84	3.33
การมองเห็น	3.46		0.62*	
การได้ยิน	2.84	-0.62*		-0.49*
การเคลื่อนไหว	3.33		0.49*	

มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ส่วนที่ 6 การอภิปรายผลการศึกษา

จากผลการศึกษาเรื่องการรับรู้สิทธิคนพิการ ตามมาตรา 20 แห่ง พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 โดยสอบถามกลุ่มประชากรคนพิการทั้งสิ้น 285 คน ปรากฏข้อมูลประเด็นสำคัญในการนำผลการศึกษามาอภิปราย เพื่อนำสู่การตอบวัตถุประสงค์การศึกษา จำนวน 2 ข้อ โดยปรากฏผลการศึกษา ดังนี้

6.1 ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาส่วนใหญ่เป็นเพศชาย มีความพิการทางการเคลื่อนไหว อายุเฉลี่ยอยู่ระหว่างช่วงอายุ 41-50 ปี สถานภาพโสด การศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษา มีรายได้ระหว่าง 5,001-10,000 บาทต่อเดือน และประกอบอาชีพอิสระ/รับจ้างทั่วไป แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างในพื้นที่จังหวัดกรุงเทพมหานคร ส่วนมากเป็นกลุ่มวัยกลางคนที่ได้รับการศึกษาน้อยกว่าเกณฑ์ที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนด ซึ่งสอดคล้องกับ เพ็ญภักดิ์ ยานฮี (2548, น. 126) ที่ศึกษาพบว่ากลุ่มประชากรมีรายได้เฉลี่ยต่ำกว่า 5,000 บาท เนื่องมาจากการจัดสวัสดิการสังคมที่นิคมในสมบูรณจ่ายเบี้ยเลี้ยง (45 บาท / วัน) จึงทำให้คนพิการกลุ่มนี้ไม่ได้ประกอบอาชีพ มีส่วนน้อยที่ประกอบอาชีพทั่วไป ซึ่งจะได้ค่าจ้างต่ำกว่าแรงงานทั่วไป คือ ได้รับเงินเดือนประมาณ 1,500 บาทต่อเดือน โดยการจ้างให้เป็นคนงานในหน่วยงานเท่านั้น

6.2 ศึกษาการรับรู้เกี่ยวกับสิทธิตามมาตรา 20 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550

จากการศึกษาตามวัตถุประสงค์ การรับรู้เกี่ยวกับสิทธิตามมาตรา 20 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ผู้ศึกษามีการกำหนดไว้ 3 ด้าน คือ แนวคิดการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ การรับรู้วัตถุประสงค์ จากการศึกษาภาพรวมพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีความรู้ระดับปานกลาง โดยจะเห็นได้ว่าคนพิการมีการรับรู้ถึงการเน้นการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ ให้สามารถใช้ชีวิตอยู่ในสังคมได้ และให้โอกาสคนพิการมีสิทธิ ที่ดำรงชีวิตอิสระ ได้ตามศักยภาพของตนเองและเกิดการยอมรับ รวมทั้งมิให้มีการเลือกปฏิบัติ โดยไม่เป็นธรรม ตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ฉบับใหม่ ซึ่งอาจเกี่ยวเนื่องกับเงื่อนไขของกฎหมาย ที่เป็นกฎหมายใหม่อาจยังต้องพัฒนาและออกอนุบัญญัติ กฎกระทรวงต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้คนพิการได้รับสิทธิในการดำเนินชีวิตที่ครอบคลุม ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550 ในส่วนของการรับรู้ลักษณะสาระสำคัญด้านสิทธิตามมาตรา 20 พบว่าคนพิการมีความเข้าใจในด้านสิทธิที่คนพิการพึงจะได้รับยังมีความเข้าใจคลาดเคลื่อน ต่อบริการฟื้นฟูทางการแพทย์ และบริการทางสังคม คือ เข้าใจว่าการทำใบอนุญาตขับรถสำหรับคนพิการทางสายตาไม่สามารถกระทำได้ และสิทธิการมีเครื่องช่วยหรือสัตว์นำพา ซึ่งสิทธิต่าง ๆ เหล่านี้เป็นสิทธิเฉพาะความพิการ และในประเด็นคนพิการที่มีบัตรประจำตัวคนพิการ สามารถทำกายภาพบำบัดที่โรงพยาบาลของรัฐ โดยไม่เสียค่าใช้จ่าย

แต่คนพิการคิดว่าต้องเสียค่าใช้จ่ายครึ่งหนึ่ง และการขอมีบัตรประจำตัวคนพิการ ในเขตกรุงเทพฯ ต้องติดต่อที่สำนักงานส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการเท่านั้น จึงทำให้คนพิการตอบข้อคำถามผิด ผลการศึกษาแสดงได้ว่า เป็นผลมาจากการประชาสัมพันธ์ข้อมูลด้านสิทธิของคนพิการจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ สุวิทย์ วิบูลย์ผลประเสริฐ และคณะ (2540, น. 88-90) พบว่าคนพิการส่วนใหญ่ไม่มีความรู้เกี่ยวกับสิทธิประโยชน์ สาเหตุสำคัญเนื่องจากขาดโอกาสในการรับรู้ข่าวสารของสื่อมวลชน และไม่ทราบเกี่ยวกับกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับคนพิการ

ตามที่พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ได้ประกาศใช้มาพอสมควรประกอบกับมีกระแสของผู้พิการมากขึ้น จากผลการศึกษาทำให้ประมาณการได้ว่าผู้พิการสามารถรับรู้ถึงสิทธิต่าง ๆ ได้มากขึ้น เช่น การบริการฟื้นฟูสมรรถภาพโดยกระบวนการทางการแพทย์ และค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาล ค่าอุปกรณ์ เครื่องช่วยความพิการ และสื่อส่งเสริมพัฒนาการ เพื่อปรับสภาพทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม พฤติกรรม สติปัญญา การเรียนรู้ หรือเสริมสร้างสมรรถภาพให้ดีขึ้น การศึกษาตามกฎหมายว่าด้วยการศึกษาแห่งชาติ หรือแผนการศึกษาแห่งชาติตามความเหมาะสมในสถานศึกษาเฉพาะหรือในสถานศึกษาทั่วไป หรือการศึกษาทางเลือก หรือการศึกษานอกระบบโดยให้หน่วยงานที่รับผิดชอบเกี่ยวกับสิ่งอำนวยความสะดวก บริการ และความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษาสำหรับคนพิการให้การสนับสนุนตามความเหมาะสม การฟื้นฟูสมรรถภาพด้านอาชีพ การให้บริการที่มีมาตรฐาน การคุ้มครองแรงงาน มาตรการเพื่อการมีงานทำ ตลอดจนได้รับการส่งเสริมการประกอบอาชีพอิสระ และบริการสื่อสิ่งอำนวยความสะดวกเทคโนโลยี หรือความช่วยเหลืออื่นใด เพื่อการทำงานและประกอบอาชีพของคนพิการ ประกอบกับ มาตรา 21 ของ พระราชบัญญัติฯ ฉบับนี้เปิดโอกาสให้ราชการส่วนท้องถิ่นออกข้อบัญญัติ เทศบัญญัติ ข้อกำหนด ระเบียบ หรือประกาศ เพื่อให้ความรู้พร้อมทั้งสร้างความเข้าใจแก่ผู้พิการมากขึ้น ทำให้กระบวนการช่วยเหลือและการสื่อสารระหว่างสังคมกับผู้พิการมีช่องทางมากขึ้น สอดคล้องกับแนวคิดการรับรู้ของ วิเชียร วิทย์อุดม (2547, น. 97) การรับรู้ คือ การเลือกสรรและการจัดระเบียบ แต่แต่ละคนมักจะรับรู้ต่างกันไป แม้ในสถานการณ์เดียวกัน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับ การเลือกสรรเรื่องที่จะรู้และการจัดสรรข้อมูลที่ได้รับ รวมทั้งการตีความในสิ่งที่ได้รับรู้ และปัจจัยที่มีผลต่อการรับรู้ของบุคคล (ธมนวรรณ สุภาพ, 2542, น. 18) คือ ปัจจัยความสนใจ บุคคลที่มีความสามารถต่อสิ่งใดจะมีความตั้งใจอย่างแน่วแน่ต่อสิ่งนั้น และมีการพิจารณาเหตุการณ์นั้น ๆ อย่างละเอียดรอบคอบและสามารถแปลความหมายได้อย่างถูกต้อง และปัจจัยความต้องการ บุคคลที่มีความต้องการเป็นพื้นฐานของชีวิต ร่างกายของบุคคลใดต้องการสิ่งใด

มากบุคคลนั้นจะตีความสิ่งนั้นให้ตรงกับความต้องการของตนเอง และจะรับรู้สิ่งนั้น ๆ ไปตามความต้องการได้ ทำให้เกิดการแสดงความพึงพอใจในความต้องการนั้น

โดยสรุป จากการศึกษา เป็นการศึกษานในจังหวัดกรุงเทพมหานคร ได้แก่เขตราชเทวี เขตดุสิต และเขตพญาไท ซึ่งถือว่าเป็นเขตพื้นที่การปกครองที่มีความเข้มแข็ง แต่อย่างไรก็ดี กลุ่มตัวอย่าง มีการรับรู้ระดับปานกลาง ซึ่งพิจารณาได้ว่าคนพิการที่ตอบแบบสอบถามในครั้งนี้มี ความพิการหลายประเภท และแตกต่างกันเป็นจำนวนมากประกอบกับยังมีอุปสรรคอื่น ๆ อีก กล่าวคือ วิธีการสื่อสารกับผู้พิการ ประเภทของการสื่อสาร เป็นต้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ วารี ปัญจะผลินกุล (2543) ศึกษาเรื่องการเข้าถึง (Access) บริการฟื้นฟูสมรรถภาพของคนพิการ : ศึกษาเฉพาะกรณีสำนักงานคณะกรรมการฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ ซึ่งผลการศึกษาพบว่า ปัญหาอุปสรรคต่อการใช้ชีวิตของคนพิการอันดับแรก คือ ปัญหาด้านข้อมูลข่าวสาร กล่าวคือ คนพิการไม่ได้รับคำแนะนำปรึกษาในการให้ข้อมูลเรื่องการบริการฟื้นฟูสมรรถภาพความพิการ และปัญหาของตัวคนพิการเองในการสื่อสารกับคนปกติ เนื่องจากคนพิการส่วนใหญ่จะได้รับการศึกษาระดับประถมศึกษาและไม่ได้เรียน รวมถึงคนพิการไม่สามารถสื่อสารให้คนปกติเข้าใจได้อย่างชัดเจน โดยเฉพาะคนหูหนวกจะพบปัญหาในการสื่อสาร และด้านข้อมูลข่าวสารมากกว่า คนพิการประเภทอื่น ๆ ปัญหาอันดับสอง คือด้านสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับคนพิการ ได้แก่ การไม่สะดวกในการเดินทางมารับบริการ คนพิการส่วนมากไม่ได้รับความสะดวกในการเดินทางออกนอกบ้าน เพราะบริการสาธารณะต่าง ๆ ยังไม่เอื้ออำนวยให้คนพิการสามารถเดินทางได้ด้วยตนเอง และปัญหาที่สาม ปัญหาด้านบริการฟื้นฟูสมรรถภาพ และต้องการได้รับบริการทางสังคม

6.3 ศึกษาความคิดเห็นต่อสิทธิตามมาตรา 20 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550

การศึกษาเรื่องการรับรู้สิทธิคนพิการ ตามมาตรา 20 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ผู้ศึกษาได้กำหนดกรอบการแสดงความคิดเห็นใน 5 ประเด็น ได้แก่ สิทธิบริการฟื้นฟูสมรรถภาพทางการแพทย์ สิทธิบริการทางการศึกษา สิทธิบริการฟื้นฟูสมรรถภาพด้านอาชีพสิทธิทางสังคม และสิทธิบริการอื่น ๆ จากผลการศึกษาภาพรวมปรากฏดังนี้

สิทธิบริการฟื้นฟูสมรรถภาพทางการแพทย์ กลุ่มตัวอย่าง มีความเห็นด้วย อยู่ในระดับมาก ต่อการขอรับบริการการกายภาพบำบัดที่โรงพยาบาลของรัฐ และในกรณีที่อยู่ปรณเครื่องช่วยความพิการชำรุดและสามารถส่งซ่อมแซมได้โดยไม่เสียค่าใช้จ่าย ซึ่งแสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่าง จะเห็นด้วยกับสิทธิประโยชน์ ถ้าบริการที่ได้รับนั้น ๆ เป็นบริการที่ไม่เสียค่าใช้จ่ายหรือบริการฟรีจากรัฐ หรือเป็นบริการที่สิทธิเกิดจากพระราชบัญญัติฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ พ.ศ. 2534 สอดคล้องกับการศึกษาของ สายสุดา เปรมชัยสถาพร (2544, น. 1) ศึกษาพบว่าการรับรู้และการใช้สิทธิทางด้านการแพทย์เป็นสิทธิที่คนพิการรับรู้และใช้สิทธิมาก คือ รู้ถึงสิทธิที่จะได้รับการสงเคราะห์ด้านการรักษาพยาบาลของรัฐโดยไม่เสียค่าใช้จ่าย และรู้ว่าคนพิการที่มีรายได้น้อยมีสิทธิขอความช่วยเหลือค่ารักษาพยาบาลจากสถานพยาบาลของรัฐ เท่านั้น นอกจากนี้ ผลการศึกษา พบว่า บริการที่เกิดสิทธิตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ 2550 ฉบับใหม่ เช่น สิทธิที่สามารถขอรับสื่อส่งเสริมพัฒนาการ และสิทธิบริการทางการศึกษาในการขอสิ่งอำนวยความสะดวกและสื่อทางการศึกษาได้ กลุ่มตัวอย่างมีความเห็นด้วยอยู่ในระดับมาก พิจารณาได้ว่าอาจเป็นเพราะกลุ่มตัวอย่างไม่รู้ว่า สื่อส่งเสริมพัฒนาการมีลักษณะ รูปแบบใด และเป็นสื่อที่จะนำไปใช้พัฒนาการกับกลุ่มคนพิการประเภทใด รวมถึงไม่ทราบถึงประโยชน์ของสื่อพัฒนาการ อาจกล่าวได้ว่ากลุ่มตัวอย่างยังเข้าไม่ถึงสิทธิบริการข้อมูลข่าวสาร ตามแนวความคิดการเข้าถึงบริการของ จูริรัตน์ ผ่องแผ้ว และคณะ (2535, น. 86-87) ที่ให้คำนิยามการเข้าถึงไว้ว่า การเข้าถึง หมายถึง วิธีทาง หนทางหรือวิธีการในการเข้าหา การได้มา หรือการใช้ หรือสิทธิในการใช้ หนทางในการใช้ประโยชน์ ความสะดวกในการใช้อาคารสถานที่ต่าง ๆ หรือความสามารถที่จะเข้าไปถึงสิ่งใดสิ่งหนึ่ง และสอดคล้องกับผลการศึกษาของ วาริปัญจะผลินกุล (2543, น. 1) ศึกษาเรื่องการเข้าถึง (Access) บริการฟื้นฟูสมรรถภาพของคนพิการ : ศึกษาเฉพาะกรณีสำนักงานคณะกรรมการฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ กรมประชาสงเคราะห์ พบว่า ปัญหาอุปสรรคต่อการใช้ชีวิตของคนพิการอันดับแรก คือ ปัญหาด้านข้อมูลข่าวสาร กล่าวคือ คนพิการไม่ได้รับคำแนะนำปรึกษาในการให้ข้อมูลเรื่องบริการฟื้นฟูสมรรถภาพ ความพิการ และปัญหาของตัวคนพิการเองในการสื่อสารกับคนปกติ เนื่องจากคนพิการส่วนใหญ่ จะได้รับการศึกษาระดับประถมศึกษาและไม่ได้เรียน รวมถึงคนพิการไม่สามารถสื่อสารให้คนปกติเข้าใจได้อย่างชัดเจน

สิทธิบริการฟื้นฟูสมรรถภาพด้านอาชีพ ในเรื่องสถานประกอบการเอกชนที่มีลูกจ้างตั้งแต่ 200 คนขึ้นไปจะต้องรับคนพิการเข้าทำงาน 1 คน ผลการศึกษา พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง แสดงให้เห็นว่ารัฐควรจะมีบทบาทในการตั้งสถานประกอบการภาคเอกชนเข้ามามีส่วนร่วมรับผิดชอบต่อสังคม และเร่งสร้างความตระหนัก รณรงค์

ให้รับคนพิการเข้าทำงานเพิ่มมากขึ้น เพื่อเป็นการสร้างคุณค่า และให้เกิดการยอมรับตัวคนพิการว่าสามารถทำงานได้ ตามที่ผลการศึกษาของ สิรินาถ บุญยเกียรติ (สายสุดา เปรมชัยสถาพร, 2544, น. 69) ได้ศึกษาเรื่องการเตรียมการของสถานประกอบการในการจ้างงานคนพิการ ผลการศึกษาพบว่า สถานประกอบการที่เป็นกลุ่มเป้าหมายเป็นสถานประกอบการที่มีทุนจดทะเบียนมากกว่า 10,000,000 บาท โดยประกอบธุรกิจด้านการผลิตในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลเป็นส่วนใหญ่ มีลูกจ้างตั้งแต่ 200-1,500 คนขึ้นไป แต่มีลูกจ้างพิการเพียง 1-5 คนเท่านั้น และมีความเห็นในมุมมองของแต่ละสถานประกอบการว่าไม่แน่ใจถึงคนพิการจะทำกิจกรรมทุกอย่างได้เหมือนคนปกติและมีขีดความสามารถในการทำงานได้เท่ากับคนปกติ สถานประกอบการเข้าใจและตระหนักในการจัดสภาพแวดล้อม สิ่งอำนวยความสะดวกแก่คนพิการ แต่คิดว่าอาจไม่คุ้มทุนของค่าใช้จ่ายที่จะต้องรับภาระในการจัดสภาพแวดล้อมใหม่ต่อการจ้างคนพิการเข้าทำงานเพียงไม่กี่คน

สิทธิบริการทางสังคม ในด้านนี้สิทธิในกรณีคนพิการตาบอด 1 ข้าง สามารถขอทำบัตรอนุญาตขับรถสำหรับคนพิการได้ ผลการศึกษา พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความเห็นด้วยในอยู่ระดับน้อย พิจารณาได้ว่าการทำใบอนุญาตขับรถนั้น กลุ่มตัวอย่างไม่ทราบถึงสิทธิด้านนี้ ประกอบกับสิทธิดังกล่าวเป็นเรื่องใหม่ ซึ่งผลการศึกษาของ ระเบียบภัทร วงษ์ภักดี (2542, น. 1) ศึกษาปัญหาของผู้พิการ พบว่าผู้พิการทางการมองเห็นยังถูกกีดกันไม่ได้รับโอกาสเรื่องการดำรงชีวิตและการประกอบอาชีพ แสดงให้เห็นว่าสิทธิโอกาสในประเด็นนี้คนพิการเข้าถึงน้อย เนื่องจากข้อจำกัดด้านสภาพความพิการ แม้ว่าพระราชบัญญัติฯ 2550 จะเปิดโอกาสสิทธิด้านนี้เพิ่มขึ้น แต่ในทางปฏิบัติสังคมและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติเป็นไปในคนละทิศทาง ทำให้บริการตอบสนองคนพิการไม่เต็มที่ ซึ่งสอดคล้องกับ สุภรธรรม มงคลสวัสดิ์ (2544, น. 2) พบว่าปัญหาอุปสรรคของคนพิการคือ เจตคติของครอบครัว ชุมชน สังคม ส่วนมากเป็นไปในทางที่ไม่ถูกต้อง ในทางปฏิบัติขาดการเอาใจใส่อย่างจริงจังและต่อเนื่องจากรัฐบาล

ในส่วนของบริษัทสิทธิด้านอื่น ๆ กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็น อยู่ในระดับปานกลางนั้นแสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างมีความพึงพอใจต่อบริการสิทธิที่รัฐกำหนดไว้ในประเด็นดังกล่าวตามคำประกาศขององค์การสหประชาชาติว่าด้วยสิทธิของคนพิการที่คนพิการควรได้รับเช่นเดียวกับบุคคลอื่น ๆ ในสังคม ซึ่งปราศจากข้อยกเว้นใด ๆ ปราศจากความแตกต่าง หรือปราศจากการเลือกปฏิบัติใด ๆ

ดังจะเห็นได้ว่า ในภาวะจะรับรู้ถึงสิทธิคนพิการตามมาตรา 20 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 นั้น คนพิการจะสามารถรับรู้ และเข้าถึงสิทธิต่าง ๆ ได้หรือไม่ก็นั้นอาจขึ้นอยู่กับปัจจัยต่าง ๆ ที่เป็นสาเหตุอาจเกิดจากการตัวคนพิการไม่สามารถ

เข้าถึงบริการต่าง ๆ อันส่งผลให้คนพิการไม่สามารถพึ่งพาตนเองได้ และก่อให้เกิดความไม่เท่าเทียมกันของคนพิการกับคนปกติทั่วไป แม้ปัจจุบันแนวคิดในการทำงานด้านคนพิการมีการเปลี่ยนไปจากเดิมเป็นอย่างมากโดยเฉพาะแนวคิดเรื่องการเข้าถึงบริการที่จะทำให้คนพิการสามารถดำรงชีวิตอยู่อย่างอิสระมากขึ้น มีสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวย และทำให้คนพิการดำรงชีวิตอยู่ได้อย่างมีคุณค่า และมีศักดิ์ศรีด้านความภาคภูมิใจในตนเองตามแนวคิดการรับรู้ (เต็มศักดิ์ คพวณิช, 2546, น. 128-130) ที่ว่าการที่แต่ละบุคคลจะรับรู้สิ่งหนึ่งสิ่งใด จะเกิดการรับรู้สิ่งเร้าที่แตกต่างกันไป แต่การจะรับรู้สิ่งใดก่อนหลังหรือมากน้อย ถูกต้องหรือผิดพลาดชัดเจนหรือไม่เพียงใด มีปัจจัยสำคัญ 2 อย่าง คือ 1. ตัวบุคคล คือ ลักษณะความสมบูรณ์ หรือความบกพร่องของอวัยวะ ความต้องการ การเลือกที่จะรับรู้ และการให้คุณค่าต่อสิ่งที่รับรู้ กล่าวคือ ปัจจัยด้านร่างกายและสภาพความพิการ มีผลต่อการรับรู้ เช่น คนพิการทางการได้ยิน หรือสื่อความหมาย และคนพิการทางการมองเห็น จะรับรู้การเปลี่ยนแปลง การเกิดสิทธิใหม่ ๆ ตามพระราชบัญญัติได้ ก็ต่อเมื่อมีช่องทาง หรือมีอุปกรณ์เครื่องช่วยความพิการ เช่น พิการทางการมองเห็น ต้องมีอักษรเบลล์ ในการประชาสัมพันธ์ หรือมีบุคคลแจ้งข่าวประชาสัมพันธ์ พิการทางการได้ยิน จะรับทราบถึงสิทธิตามพระราชบัญญัติ ก็ต่อเมื่อมีล่ามภาษามือ เป็นต้น จึงจะได้รับทราบถึงสิทธิ โอกาสที่คนพิการพึงจะได้รับ และรายละเอียดอื่น ๆ 2. คุณลักษณะของสิ่งเร้า ที่มีผลต่อการรับรู้ของบุคคลที่แตกต่างกันไป คือ ความเข้มของสิ่งเร้า ความเปลี่ยนแปลงใหม่ ๆ และความแตกต่าง นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับแนวคิดการรับรู้ (ธมนวรรณ สุวภาพ, 2542, น. 18) กล่าวถึงปัจจัยว่าการรับรู้ของบุคคลแตกต่างกันออกไป ถึงแม้ว่าจะรับรู้ในเรื่องเดียวกันก็ตาม ซึ่งมีพบปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กัน อันได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา ความสนใจ สภาพจิตใจ และความต้องการ เมื่อพิจารณาจะพบว่าถึงแม้ว่าพระราชบัญญัติฯ ฉบับใหม่ จะเกิดสิทธิต่าง ๆ ที่คนพิการจะได้รับสิทธิมากมาย แต่หน่วยงานที่เกี่ยวข้องยังมีการประชาสัมพันธ์รณรงค์ไม่เต็มที่ และไม่ทั่วถึงครอบคลุมทุกประเภทความพิการ คนพิการจะไม่สามารถทราบถึงความเปลี่ยนแปลง ความแตกต่าง ระหว่างพระราชบัญญัติฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ พ.ศ. 2534 กับพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ได้ และอาจมีมุมมองความเข้าใจในสิ่งที่ได้รับรู้แตกต่างกัน อันจะส่งผลต่อความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างคนพิการที่ศึกษาในครั้งนี้นี้แตกต่างกันออกไป